

மரபு

MARAPU

THOONDI
Südasiens Büro
Große Helmstr. 58
4600 Dortmund 1

புரட்டாதி - ஐப்பசி

1991

September - October

HINDUSTAN IMPORTS

A REMINDER TO OUR CUSTOMERS

CHRISTMAS CAKE INGREDIENTS

The following cake ingredients are now available
at Hindustan Imports

Currents	Almond Slivered	Sultanas
Red Cherries	Almond Meal	Baking Powder
Green Cherries	Rose Essence	Plain Flour
Red & Green Cherries	Almond Essence	Cashew Whole
Chow Chow	Vanilla Essence	Cashew Pieces large
Dates	Lemon Essence	Cashew Pieces small
Fruit Medley	Crystalized Ginger	Hazel Meal
Mixed Fruit	Glazed Ginger	Walnuts
Mixed Peel	Ginger Preserve	Chocolate Colour
Semolina Fine	Glazed Pineapple	Red Colour
Semolina Coarse	Glazed Pears	Orange Colour
Golden Syrup	Glazed Apple	Violet Colour
Almond Flakes	Pumpkin Preserve	Rose Colour
Almond Diced	Raisins	

Trading Hours

Monday to Thursday.....	8.00 am - 6.00 pm
Friday.....	8.00 am - 7.00 pm
Saturday.....	8.00 am - 5.30 pm
Sunday & Public Holidays...	10.00 am - 5.00 pm

1991 Special Offer

Buy goods worth \$100 minimum and we will give you 10 kg
Mahatma Long Rice FREE (Some bulk items may be excluded)

Hindustan Imports, 48 Dingley Avenue, Dandenong, Vic 3175

PHONE 794 6640

உள்ளே...

பார்வையாளன்...	யோகன்.....	7
வானொலி வடிவம்	வாசுதேவன்.....	9
'சுப்பர் மார்க்கெட்'	மாவை நித்தியானந்தன்.....	11
மெல்பன் காற்று	வாயுபகவான்.....	17
சிறு பொறி	அசன்.....	22
இலக்கியவாதிகளும்...	முருகபுபதி.....	25
அனாதை	பூமாமைந்தன்.....	27
நனவிடை தோய்தல்	எஸ். பொ.	31
விமர்சனம்	கமலா முகுந்தன்.....	39

ஆசிரியர் : விமல் அரவிந்தன்

வாசகர்களிடமிருந்து தரமான ஆக்கங்களை மரபு வரவேற்கிறது. அத்துடன் உங்கள் மனதில் எழும் எண்ணங்களை ஏனைய வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுவதற்கு 'ஆசிரியருக்கு கடிதங்கள்' என்ற பகுதியையும் பயன்படுத்தலாம். எழுதுவன யாவும் சுருக்கமாக அமைதல் விரும்பத்தக்கது.

சந்தா விபரம்.

அவுஸ்திரேலியா - \$12.00 நியூசிலாந்து - \$20.00
 பப்புவா நியூ கினி - \$20.00 பீஜி தீவுகள் - \$20.00
 இலங்கை, இந்தியா - \$10.00 (தபாற்செலவு மட்டும்)
 ஏனைய நாடுகள் - \$30.00
 (அவுஸ்திரேலிய டாலர்கள்)

வருடத்துக்கு ஆறு இதழ்கள்.

Abirame Publications, P.O. Box 232, Wantirna South, Victoria 3152, Australia.

Please make your Cheque/Postal Order payable to 'Abirame Publications'.

மரபு

சமுலம் சக்கரத்தின் சமுலாத புள்ளியே மரபு.

சுவடி 2

ஏடு 1

இரண்டாவது ஆண்டில்...

ந்த

இதழுடன் 'மரபு' ஓராண்டைப் பூர்த்திசெய்து இரண்டாவது ஆண்டில் காவடி எடுத்து வைக்கிறது. இது எமக்கும், எமது இனிய வாசகர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தரும் ஒன்று.

'மரபு' அவுஸ்திரேலியாவின் முதலாவது தமிழ்ச் சஞ்சிகை. இந்த வகையில் மரபு தன் கைகளில் எடுத்துக்கொண்ட பணி பாரியது. இதைத் தளது சக்திக்குட்பட்ட அளவில், பொறுப்பான முறையில் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற அவாவும், சத்தியமும் மரபுக்கு என்றும் இருந்துள்ளது.

அவுஸ்திரேலியாவின் பல்வேறு மாநிலங்களிலும் பரந்து வாழும் தமிழர்களிடையே மரபு ஒரு புதிய தொடர்பையும், கருத்துப் பரிவர்த்தனையையும் ஏற்படுத்தி வைத்துள்ளது. வாசகர்களின் இலக்கியப் பசிக்கூ நல்வீருந்து படைத்துள்ளது. புதிய எழுத்தாளர்களை உருவாக்கும் களமாகவும், பழைய எழுத்தாளர்களை எழுதத் தூண்டும் சக்தியாகவும் அது இருந்துள்ளது. அவுஸ்திரேலியத் தமிழர்களுக்கும் உலகத் தமிழர்களுக்கும் ஒரு பாலமாகக்கூட அமைந்து வந்துள்ளது.

கடந்த ஓராண்டில் நடந்துவந்த பாதையை நாம் திரும்பிப் பார்க்கும் போது, இவற்றில் நாம் எய்தியுள்ள வெற்றி திருப்தியைத் தருகிறது. தொடர்ந்து இந்தப் பாதையில் மேலும் முன்னேறிச் செல்வதே எமது பயணம்.

இந்தப் பயணத்தில் நாம் சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிப்போம். உலகின் முன்னேறிய சமூகங்களெல்லாம் கண்ணெண்ப் பாதுகாக்கும் எழுத்துச் சுதந்திரத்தையும் கருத்துச் சுதந்திரத்தையும் நாமும் இயன்றவரை பாதுகாக்க முனைவோம். பல்வேறு கருத்துகளுக்கும், அவை பற்றிய விவாதங்களுக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுப்போம். உரத்த சிந்தனையை நாம் வரவேற்கிறோம்.

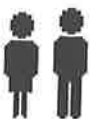
விமர்சனங்களை நாம் நேசிக்கின்றோம். அவற்றில் நேர்மை இருக்கவேண்டும் என்பதில் கண்டிப்பாக இருக்கிறோம். எந்தக் கருத்தானாலும், ஆக்க பூர்வமானதாகவும், நல்லெண்ணத்துடன் 4 சொல்லப்பட்டதாகவும் இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம்.

வெளிநாட்டிலும், தாய் நாட்டிலும் வாழும் தமிழர் நலனை கருத்திற் கொண்டதாய் அமைய வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். மரபில் இதுவரை வந்த எல்லா விஷயங்களும் இந்த குறிக்கோளுடன் பிரசுரமானவையே என்று உறுதி கூறுகிறோம்.

மரபில் வரும் எல்லாக் கருத்துகளும், எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் எல்லோரையும் திருப்திப் படுத்தும் என்று நாம் பொய் சொல்ல விரும்பவில்லை. இது சாத்தியமானதுமல்ல. இப்படிச் கூறிக்கொண்டு உலகில் ஒரு பத்திரிகையும் வருவதில்லை. பிரசுரமாகும் எதையும், எவரும் தனிப்பட்ட ரீதியில் எடுத்துக் கொண்டு வருத்தப்படத் தேவையில்லை. தனிப்பட்ட ரீதியான விஷயங்களை மரபு வரவேற்பதுமில்லை; பிரசுரிப்பதுமில்லை. மரபின் கவனத்தில் இருப்பது சமூகம் ஒன்றே. தனிப்பட்டவர்கள் - குழுக்கள் - பிரிவுகள் - கட்சிகள் - போன்ற குறுகியவட்டங்களுக்குள் தன்னை ஒதுக்கிக் கொள்ளாமல், சுதந்திரமான, சமூக நலன் கருதும் பத்திரிகையாக இருப்பதே 'மரபு'வின் இலட்சியம். தமிழ்ச் சமுதாயத்தையும், முழு மனித சமுதாயத்தையும் நேசிக்கும் பத்திரிகையாக 'மரபு' என்றும் விளங்கும்.

இப்படியான ஒரு பத்திரிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிடுவதில் உள்ள சிரமங்களையும், இடையூறுகளையும் பெரும்பாலான வாசகர்கள் அறிவர். அவற்றை நாமும் இங்கு வரிசைப்படுத்திச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. இச்சிரமங்களை எதிர்கொண்டு நாம் எடுத்துக் கொண்ட பணி வெற்றி பெற வாசகர்களதும், எழுத்தாளர்கள் - சிந்தனையாளர்களதும் உதவியையும் ஒத்துழைப்பையும் நாடி நிற்கிறோம்.

'மரபு' ஒரு எண்ணக் கருவாக இருந்த நாட்களில் உற்சாகமும், ஒத்துழைப்பும், ஆலோசனைகளும் தந்தவர்கள் பலர். இந்தப் பசனையில் இன்று மரபு துள்ளிவிட்டு வீரியத்துடன் வளரும் செடியாகி நிற்கிறது. மரபின் தோற்றத்திலும், வளர்ச்சியிலும் அக்கறை காட்டி வந்துள்ள யாவருக்கும் - குறிப்பாக எஸ். டிபா, மாவை நித்தியானந்தன் - மரபு இச் சந்தர்ப்பத்தில் நன்றி கூறுகிறது.

மரபு

இளம் தன்னுடைய தனித்துவத்தைக் காப்பாற்றுவதையும் சுகிப்பதையும் தன் சுதந்திரமாகக் கருதுகிறது. அந்தத் தனித்துவம் என்ன?. சார்ந்த மதமோ, பேசும் மொழியோ, பிறந்த மண்ணோ தனித்தனியே இந்தத் தனித்துவத்தை ஏற்படுத்தமாட்டாது. அப்படியானால், இந்த மூன்றின் கலவைகள் தனித்துவத்தை ஏற்படுத்திவிடுமா? அவ்வாறு கொள்ளினும் அபத்தம். மொழி, கலாசாரம், வாழ்வியல் நாகரீகம் ஆகியவை ஒரு மண்ணிலே வேருன்றி வளரும். அந்த மண்ணின் வளமும், வளமின்மையும் - இதுதான் அந்த மண்ணின் தனித்துவம் -

இந்தப் பண்புகள் அனைத்தையும் இணைத்து ஒரு தனித்துவத்தை உருவாக்குகின்றது. இவ்வாறு உருவாக்கப்படும் தனித்துவத்தைப் பேணுவது என்பது - நமது இனத்தின் தனித்துவத்தை - நமது மக்களின் தனித்துவத்தைப் பேணுவதாகும். எனவே 'மரபின்' இலக்கியப் பயணம், இத் தனித்துவத்தின் ஆதார சுருதிகளைப் பேணும் பயணத்தின் துவக்கமாகும்.

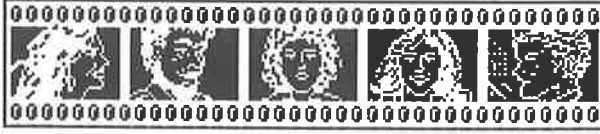
கால ஓட்டத்திலே மொழி மாற்றம் அடைகிறது. பழையன கழிகின்றன, புதியன, புகுகின்றன. இந்தப் பண்பினை ஏற்காத மொழிகள் இறந்து விடுகின்றன. சட்டமோச்சிய வத்தீன் மொழியும், தேவ பாஷையாக நிவேதனம் பெற்ற சமஸ்கிருதமும் இறந்த மொழிகளாகின. மதங்கள் கூட அவை பரம்பிய பிரதேசங்களின் நாகரிகங்களுக்கேற்ப மாற்றுக் கோலங்கள் புனைந்துள்ளன. இதனாலன்றோ ஜெருசலத்திலிருந்து சென்ற கிறிஸ்தவம் ரொம மண்ணில் புகுந்ததும் புதிய கோலம் புனைந்தது. நவீன விஞ்ஞானங்களைப் பயன்படுத்தி, மண்ணின் தன்மைகளை மாற்றுவதிலும் மனிதன் வெற்றி கண்டுள்ளான். இவை அனைத்தும் அர்த்தமற்ற முறையில் மாற்றங்கள் அடைந்தால் பிறிது பிறிதாகிவிடும். பிறிது பிறிதாகாமல் காப்பாற்றுவது மரபு. எனவே மரபு இந்தத் தனித்துவத்தைப் பேணும் பயணமாகவும் அமைகிறது. எனவே 'மரபு' நமது கலாசார தனித்துவத்தைப் பேணும் பயணத்தையும் தொடர்கிறது.

பழைமையும் புதுமையும் மாறுபட்டன அல்ல. முரண்பட்டன அல்ல. பழைமையின் மலர்ச்சியே அன்றேல் இயல்பான வளர்ச்சியே புதுமையாகும். அவாந்தரத்தில் எழும் புதுமைகள் passing phase. அவை fashions. Mere fads. நின்று நிலைப்பன அல்ல. காலத்தின் கோலத்தைப் புனையும் பயணத்தில் 'மரபிற்கு' நம்பிக்கை இல்லை.

குளிர் காலத்தில் மரம் பட்டதுபோலத் தெரியும். பூவும் இலைகளும் இல்லை. வெறும் சுள்ளிக் கிளைகளைப் பார்க்கலாம். ஆனால், வசந்தம் வந்ததும் மரம் புதுத் துளிகளுடன், புதிய உயிர்பினைச் சொட்டும். இந்த விந்தைக்குக் காரணம் என்ன? மரத்தின் ஜீவனைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் வேர்! ஓர் இனத்தினை - தனித்துவ ஜீவனைப் பாதுகாத்து வைக்கும் வேரை நிகர்த்ததுதான் மரபு. இதனை விளங்கிக் கொண்டதனாலும் தமது தமிழ்ப் பணியும் தொடர்கிறது...

இந்த இடத்தில் ஓர் விஞ்ஞான உண்மை. அசையும் சக்கரத்திலே ஓர் அசையாத புள்ளியுண்டு. அந்த அசையாப் புள்ளியே, சக்கரத்தின் விசைவுகளை நமது இசைவுகளுக்கு ஏற்ப கட்டுப்படுத்துவற்கு உதவுகின்றது. சக்கரத்தின் சுழற்சி நமது பயணத்துக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் மகா அவசியம். ஒரு ஆத்மாத்மமான பிரிக்கமுடியாத பிணைப்பினைக் கொண்டுள்ளது. அந்த அசையாப் புள்ளி நமது தனித்துவம். அந்த தனித்துவத்தை - மகா உத்தமமான நமது தனித்துவத்தை - மரபை - பேணும் நமது பயணத்தில் உங்களுடைய ஆதரவுகளையும் ஆசிகளையும் உளமார வேண்டுகிறோம்.

பார்வையாளன் பக்கம்

வாரங்களுக்கு முன் SBS இன் classic cinema பகுதியில் ஒளிபரப்பப்பட்ட மேற்கு வங்க நெறியாளர் சத்தியஜித்ரேயின் மூன்று திரைப்படங்களைப் பார்க்க முடிந்தது. (ரெலிபோன் மூலம் தகவல் தந்த நண்பருக்கு நன்றி!). மூன்று அடுத்தடுத்த சனிக்கிழமைகளில் காண்பிக்கப்பட்ட பதர் பஞ்சலி, அபரஜித்தோ, அப்பு சன்சர் எனும் இம்மூன்றும் 1955, 1956, 1959ம் ஆண்டுகளில் திரையிடப்பட்டவை. இம்மூன்றும் ஒரு தொடர்கதையின் 3 பாகங்களாயினும் இவை மூன்றும் வெவ்வேறு திரைப்படங்களாக வெளிவந்தவை.

சத்தியஜித்திரே, குடும்ப நண்பரான கவிஞர் தாகூரின் செல்வாக்கினால் கலைத்துறைக்குள் துழைந்தவர். பிரெஞ் திரைப்பட நெறியாளர் ரினோய் இந்தியாவில் தயாரித்த 'The River' எனும் திரைப்படத்தினால் பெரிதும் கவரப்பட்டு இந்திய ஏழைக் குடிசைகளின் கதையைச் சொல்ல வேண்டுமென்ற உத்வேகத்துடன் தயாரித்த திரைப்படமே 'பதர் பஞ்சலி' (On The Road).

Art film களுக்கு ஏற்படும் வழமையான தடைகளையும் தாண்டி 10 ஆண்டுகளாக நண்பர்களின் உதவியுடன் பணம் திரட்டி இப்படம் எடுத்து முடிக்கப்பட்டது. (இடையில் அரசின் உதவியும் கிடைத்தது). அப்பு எனும் சிறுவனின் பால்ய பராயமுதல் வாலிப பராயம் வரையிலான கதையையே இம்மூன்று படங்களும் சொல்கின்றன.

ஆனால் பதர் பஞ்சலியைப் போன்று ஏனைய இரு படங்களும் தனித்தனியே முழுமையடைந்திருக்கவில்லை. முதற் படத்தின் தொடர்ச்சியாக ஏனைய இரண்டும் அமைந்திருந்தமையும், இந்த இரண்டும் ஒப்பீட்டளவில் குறுகிய காலத்தினுள் தயாரிக்கப்பட்டமையும் காரணங்களாக இருக்கக்கூடும். பாத்திரங்களின் தெரிவிலும் நிகழ்வுகளிலும் யதார்த்தம் தெரிவதால் பதர் பஞ்சலி உயிரோட்டம் பெற்றது. இத்திரைப்படத்தில் ஒளிப்பதிவு செய்தவரை விட ஏனையோர் எவரும் தொழில்ரீதியான கலைஞர்கள் அல்ல என்பதும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

கிராமத்தில் ஒருபோதும் காணாத ரயில் வண்டியைப் பார்ப்பதற்காக அப்புவும், சகோதரியும் நெடுந்தாரம் ஓடிச் சென்று மழையில் நனைந்ததினால், அப்புவின் சகோதரி நோய்வாய்ப்பட்டு இறக்க, துணைக்கு விளையாட யாருமில்லாமல் அப்பு தனித்துப்போகையிலும், அப்புவின் வீட்டோடு ஒண்டியிருந்த அந்தக் கிழவியும் அப்புவின் தாயால் விரட்டப்பட்டு அனாதையாய் இறக்கையிலும் தென்படாத மனச்சுமை, கடைசியில் மாட்டுவண்டியில் அப்பு பெற்றோருடன் கிராமத்தை விட்டுப் போகையில் பாரமாய் அழுத்தியது. பாம்பு ஒன்று அவர்கள் பழைய வீட்டினுள் குடியிருப்பதற்காய் துழைகிறது. படமும் முடிகிறது.

அவலமான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகையில் ஆர்ப்பாட்டமின்று இயல்பாக, கலாபூர்வமாக காட்டும் அம்சம் ரேயின் படங்களில் காணப்படுகிறது. பதர் பஞ்சலிக்கு பிரான்ஸில் நடைபெற்ற திரைப்பட விழாவில் பரிசு கிடைத்தது. இதனால் ஏற்பட்ட ஆதரவின் காரணமாக ஏனைய இரு படங்களான அபர ஜித்தோ, அப்பு சன்சர் எனும் படங்கள் வெளியாகின. தந்தையின் மரணமும், கல்கத்தாவில் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருக்கையில் நண்பர்களின் உறவும், பின்னர் தாயின் இழப்பும் அபர ஜித்தோ (Un Vanquished) ல் காட்டப்படுகின்றது. இத்திரைப்படம் வெனிஸ் திரைப்பட விழாவில் புரிசை வென்றது.

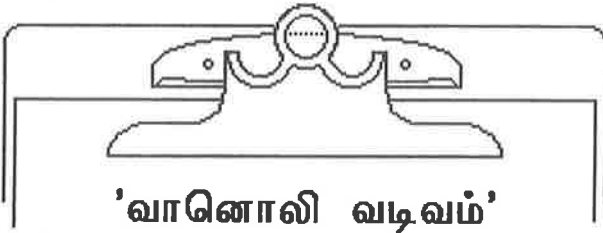
அப்புவின் திருமணம் ஒரு விபத்தாய் போல நடந்து முடிந்து விடுகிறது. குடும்ப உறவுகளையும், புற உலகின் சவால்களையும் எதிர்கொள்வதை அப்பு சன்சர் (The world of Appu) சித்தரிக்கிறது. மனைவியின் எதிர்பாரா மறைவின் பின் மீண்டும் சூனியத்தை சந்திக்க நேர்கிறது. வாழ்வில் எத்தனையோ உறவுகளைத் தொலைத்துவிட்ட விரக்தியிலும், அவளது பிள்ளைகளின் நிமித்தமாக குடும்பப் பிணைப்புகளின் அர்த்தத்தைத் தேடிச் செல்வதாக இக்கதை முடிகிறது.

இது வங்காள எழுத்தாளர் பிபூர் பூஷன் பன்யோபட்டேயினால் எழுதப்பட்ட ஒரு தனிமனிதனின் துயர்க்கதை. ஏழ்மை, தனிமை, ஒடுக்குமுறை போன்ற துயர்களினின்றும் பல இடங்களில் சாவு ஏற்படுத்தும் துயர் முனைப்புப் பெற்றுவிடுவதை இப்படங்களில் அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. எனினும் ரே தேர்ந்தெடுத்த கதையின் பகைப்புலத்தையும், பாத்திரங்களையும் பார்க்கும்படித் துவரது இலக்கு தெளிவாகிறது.

ரேயின் படங்களில் தாகூரின் நாவல்களைத் தழுவி எடுக்கப்பட்ட டீன் கன்யா என்ற திரைப்படமும் தேவி, அபிஜிஜான், மகாநகர் போன்ற படங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. சென்ற ஆண்டில் SBS இல் ஒளிபரப்பாகிய The Home and the World எனும் திரைப்படமும் தாகூரின் நாவல் ஒன்றினைத் தழுவி ரே எடுத்த திரைப்படமே. சர்வதேச அளவில் ரேயிற்கு புகழ்ந்த சில திரைப்படங்களை SBS வாயிலாகப் பார்க்க வாய்ப்பளித்த இந்நிறுவனத்தினர் நன்றிக்கூரியவர்கள்.

யோகன்.

வாசுதேவன்.

உள்ளுணர்வுக்கு உடன்பாடில்லாத போது நீ கலைஞனல்ல வியாபாரியென்று கூறி முடித்திருந்தோம் சென்ற இதழில், ஆம்! இந்த வியாபாரம் வானொலியில் நடைபெறுவதுண்டு, சில விளம்பர நிறுவனங்கள் அள்ளிவிசும் பணத்துக்காக அறிவிப்பாளர்கள் சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாத தயாரிப்புக்களை எல்லாம் வாங்குங்கள் என்று வக்காலத்து வாங்குவார்கள். உதாரணமாக தலையிலே முடியில்லாத அறிவிப்பாளர் "ஷம்பு" விளம்பரத்துக்குக் குரல் கொடுப்பார். இது வியாபாரத்துக்காக பணத்துக்காக அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் கடமை. இவ்வாறு கண்டது கடியது அனைத்துக்கும் கூக்குரல் இடும் குரல்களை பிரித்துக் காட்டுவதற்கும், ஒலிபரப்பின் தரத்தையும் மதிப்பையும் பேணுவதற்குமென, விளம்பர அறிவிப்பாளர்களை செய்தி வாசிக்க அனுமதிப்பதில்லை, செய்தி என்னும் அம்சம் மிகவும் அதிகார பூர்வமாக வாசிக்கப்பட வேண்டியது, என்ன காரணமோ அவுஸ்திரேலியா போன்ற வெளிநாடுகளின் தமிழ் ஒலிபரப்புகள் செய்தி தாயாரிக்க முனைகின்றன என்ற குற்றச்சாட்டு பொதுவாக நிலவி வருகின்றது. சேகரிப்பு - தாயாரிப்பு என்ற இரண்டு பதங்களும் மிக வேறான பொருள்களைக் காவி வருகின்றன! அன்றாடம் அவ்வப்போது ஆங்காங்கே நடக்கும் சங்கதிகளை அலுங்காமல் நலுங்காமல் நடுநிலையோடு தொகுப்பது சேகரிப்பு எனவும், கையாலும் மடியாலும் நாலுசொற்களைச் சேர்த்து, தமது மனத் திருப்திக்காகவோ, அல்லது மற்றையோரின் அரிச்சலுக்காகவோ ஒரு விஷயத்தில் அதிக அக்கறையும், பாரபட்சமும் காட்டுவது தயாரிப்பதாக முடிந்துவிடும்.

செய்தியில் சொந்தக் கருத்து அல்லது அபிப்பிராயங்கள் தொனிக்கக்கூடாது, இப்படி எதிர்பார்க்கப்படுகிறது, இப்படி நடந்திருக்கக் கூடும், இதற்கும் சாத்தியம் உண்டு என்ற நமது நப்பாசைகள் செய்தியை அவங்கோலப்படுத்திவிடும், சிலர் செய்தியையும், செய்தியின் பின்னணி அல்லது current affairs போன்ற நிகழ்ச்சியையும் ஒன்றாகக் குழப்பிவிடுவதுண்டு.

பொதுத் தொடர்புச் சாதனம் ஒன்று ஒருபோதும் ஒருவழிப்பாதையாக இருக்கக்கூடாது. தயாரிப்பாளன் தனக்குச் சரியெனப்படுவதை ஒலிபரப்பினால் கேட்பவன் தனக்குச் சரியெனப்படுவதை சொல்வதற்கும் சந்தர்ப்பம் இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஒலிபரப்புச் சமநிலை நிலவும். இது கிடையாதபோது பிரிவு மனப்பான்மை, குழுச்சார்புகள்

தோன்றுவதில் வியப்பில்லை. கால்ப போக்கில் கேட்போர் தொகை குறையக் கூடும். சொல்லச் சொல்லக் கேட்காவிட்டால் இந்தச் சுவரில் முட்டிக் கொள்வதை விட விலகிக் கொள்வது நல்லது என்று புத்திசாலிகள் புரிந்து கொள்வார்கள். முடிவு, நவீன விஞ்ஞான வீந்தையான விசை கருவியை திருகி மூடிவிட்டுத் திரும்பிப் படுத்து விடுவார்கள்.

இது போன்ற வளர்ந்தநாடுகளில் வாழ்ந்து கொண்டு இன்னமும் தமிழில், நமது நடப்பு நிலைகளில் அபிமானம் கொண்டுள்ள நமது தமிழர்கள் தேடினால் கிடைக்கக் கூடிய செய்திகள் நிறையக் கிடைக்கும் வாய்ப்பும் வசதியும் அதிகம் உண்டு. கொழும்பில் வசிப்பவருக்குத் தெரியாத செய்திகள் கூடச் கூட இங்கு கிடைத்த பல அனுபவங்கள் எனக்குண்டு. ஆகவே செத்த பாம்பை அடிப்பது போல பல ஒலிபரப்புக்கள், புத்திரிகைகளிற் படித்தவற்றை திரும்பவும் கேட்பது பலருக்கு எரிச்சல் ஊட்டக் கூடும், அல்லது என்ன நடக்கிறது என்ற அக்கறை இல்லாது சார்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்திருக்கும் சோம்பேறிகளைச் சுகப்படுத்த இது முக்கிய அம்சமாகப்படலாம்.

ஆனால், நமது முக்கிய தேவை, செய்தியைவிட கலை, கவாசார வளர்ச்சி, இங்கு நமக்குள் நிலவும் தேக்கத்தை, ஆதங்கத்தை, ஆர்வத்தை வளர்க்க வானொலி முக்கிய முயற்சி செய்ய வேண்டும். கதைகள், நாடகங்கள், கவிதைகள், பட்டிமன்றங்கள், போன்ற அம்சங்கள் அதிக ஈடுபாடு, பங்கேற்பு, மொழிவளர்ச்சி ஆகிய பலன்களை வழங்கும். இதைக் கட்டளையாகக் கருதுவதைவிட கருத்தில் எடுத்துக் கொள்வதன் மூலம் வானொலி வடிவத்தை விருத்தி செய்து கொள்ளலாம் என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

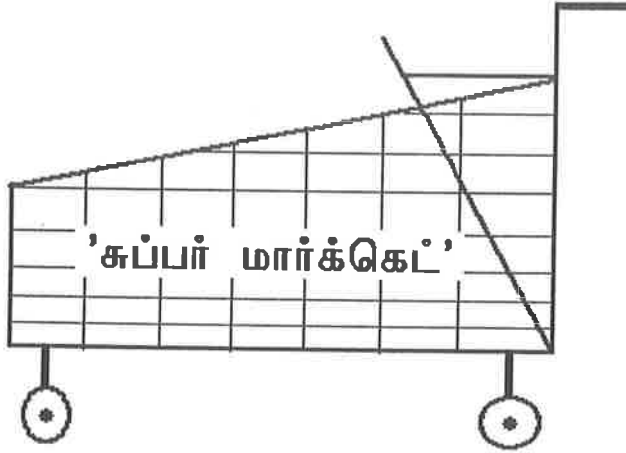
முற்றும்.

தொடரும்

திங்கட்கிழமை தோறும் காலையில் வரும் அரை மணிநேரத் தமிழ் ஒலிபரப்பை மெல்பன் தமிழர் யாவருமறிவர். இது ஒரு SBS ஒலிபரப்பு.

அண்மையில் SBS நிர்வாகம் ஒரு முடிவினை எடுத்தது. இதன்படி 20க்கு மேற்பட்ட சமூக ஒலிபரப்புகள் முற்றாக நின்றுவிடும். இதில் தமிழும் ஒன்று. இது தமிழர்கள் மத்தியிலும், தமிழ் சமூக ஸ்தாபனங்கள் மத்தியிலும் பெரும் அதிருப்தியையும் எதிர்ப்பையும் ஏற்படுத்தியது.

SBS ன் முடிவுக்கு எதிராக எழுந்த பலத்த குரலுக்கு இப்பொழுது நிர்வாகம் செவிசாய்த்துள்ளது. 20.09.91 இல் மெல்பன் SBS நிலையத்தில் ஒரு கூட்டம் நடந்தது. இதில் பல தமிழ் அமைப்புக்கள் பங்கு பற்றின. இங்கு பேசிய வானொலி நிலையத் தலைவர் பீற்றர் ஹோர்ரன், இந்த ஒலிபரப்பில் தமிழர்கள் காட்டியுள்ள அக்கறையைப் பாராட்டினார். இந்த ஒலிபரப்பைத் தொடர்வதற்கு SBS இயக்குனர் சபைக்குச் சிபார்சு செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும் தெரிவித்தார். அத்துடன் அதன் நீளத்தை 30 நிமிடங்களிலிருந்து 45 நிமிடங்களாக அதிகரிக்கவும், ஒலிபரப்பாகும் நேரத்தை மாற்றவும் பரிசீலிக்கப்பட்டு வருகிறது. இவை நல்ல செய்திகள்.

— மாவை நித்தியானந்தன்

சுப்பர்

மார்க்கெட்' என்றதும் சந்திரசேகரத்தின் மனதில் படமாகத் தோன்றுவது தண்ணீர்ப் போத்தல் தான்.

சந்திரசேகரம் கொழும்பில் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருந்த காலத்தில்தான், அங்கு முதன்முதலில் இரண்டு சுப்பர் மார்க்கெட்டுகள் திறந்தன.

பொருட்காட்சி, கார்ணிவல், சினிமாப் படம் எதையும் முதலாம் நாளே போய்ப் பார்த்துவிடும் வழக்கமுள்ள அவன், அதுபோலவே சுப்பர் மார்க்கெட்டுக்கும் போனான்.

எல்லாம் கவர்ச்சியாகத்தான் இருந்தன. அவன் சீவியத்திலேயே கண்டிராத வகைவகையான வெளிநாட்டு உணவுப் பொருட்கள் - அழகான பெட்டிகளில், தகரங்களில், போத்தல்களில்... ஒரு பொருட்காட்சியைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தான். மனைவியையும் கூட்டிக் கொண்டுவந்து காட்டவேண்டுமென்று யோசித்தான்.

கடைசியில் அமெரிக்காவிருந்து இறக்குமதியாகி, தட்டுகளில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த தண்ணீர்ப் போத்தல்களைக் கண்டதும் ஆச்சரியத்தால் கொஞ்ச நேரம் அவனுக்கு மூளையே வேலை செய்யவில்லை. அது உண்மையில் 'பச்சைத் தண்ணீர்தான்' என்பதை அங்கிருந்த ஒரு உதவியாளரிடம் கேட்டு உறுதி செய்துகொண்ட பின்னர் அவனால் அங்கு நிற்கவே முடியவில்லை. உடனே ஓடிப் போய் இந்த அதிசயத்தை மனைவிக்கும், காணுகிற எல்லாருக்கும் சொல்லிவிட வேண்டுமென்று ஒரு ஆசைத் தூடிப்பு... இந்தத் தூடிப்பாலும், ஆச்சரியத்தாலும் திக்குமுக்காடிக்கொண்டு சந்திரசேகரம் வெளியே நடையைக் கட்டினான்.

முதலில் தனியான ஒரு இடத்தில் போய் நின்று வேண்டிய மட்டும் வயிறு குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிக்கவேண்டும் போலிருந்தது. சுற்றிவர ஆட்கள்.

இதற்குப் பிறகு சுப்பர் மார்க்கெட் என்றவுடன் எப்பொழுதும் தண்ணீர்ப் போத்தல்தான் அவனுக்கு ஞாபகம் வரும்.

*

சந்திரசேகரம் வெளிநாட்டுக்குக் குடிவந்த பிறகு, முதன்முதலாக சுப்பர் மார்க்கெட்டுக்குப் புறப்பட்ட போதும், அந்தத் தண்ணீர்ப் போத்தல்தான் முன்னால் வந்து நின்றது. நாகரிகமான புது உலகத்துக்கு வந்துவிட்ட பிறகு இப்படித் தண்ணீர்ப் போத்தலை நினைத்துச் சிரிப்பது அசிங்கமென்று தன்னைத்தானே ஒருமுறை கடிந்து கொண்டான்.

அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே, கொழும்பு சுப்பர் மார்க்கெட்டும், இதுவும் எலிக் குஞ்சும் யானையும் போலிருந்தன. சங்கிலியால் கோர்த்திருக்கும் தள்ளு வண்டிகளை மற்றவர்கள் நாணயம் போட்டு எடுக்கும் விநோதத்தை ஒரு பக்கமாக நின்று கொஞ்சநேரம் அவதானித்த பிறகு, தானும் அதுபோலவே ஒரு நாணயத்தைப் போட்டு வண்டிவை எடுத்துத் தள்ளிக்கொண்டு கம்பீரமாக நடந்தான்.

மனைவி எழுதிக் கொடுத்த பொருட்களின் பட்டியலை எடுத்துப் பார்த்தான். முதலாவது பொருள் கோப்பி என்றிருந்தது. கோப்பி எந்தப் பக்கத்தில் இருக்குமென்று தெரியவில்லை. ஒரு திசையில் நடந்து பார்த்தான். எவ்வளவோ நேரம் தேடியும் கோப்பியை இன்னும் கண்டபாடில்லை. எரிச்சல் ஏற, ஓரிடத்தில் ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்ற போது, விரக்தியால் கண்கள் ஒருமுறை முடின. மீண்டும் அவை திறந்தபோது, என்ன ஆச்சரியம்! கோப்பிப் போத்தல்கள் நேரெதிரே தட்டில் மின்னவடித்தன. "எட, பாரன். முன்னாலை நின்றுகொண்டு தேடுறன்" என்று சொல்லித் தனக்குள் ஒருமுறை சிரித்துக் கொண்டான் சந்திரசேகரம். அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடிக்க கொலம்பஸ் எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டிருப்பான் என்ற யோசனையும் ஒருமுறை வந்து போனது.

கோப்பி இருந்த தட்டை ஆராயத் தொடங்கினான். இதுவரை அவனுக்கு 'நெஸ்கபே'யைத்தான் தெரியும். இங்கு எத்தனையோ விதமான பெயர்களில் கோப்பி இருந்தது. எதை எடுப்பது? எதை விடுவது? பெரிய சிக்கல்.

அரசாங்கம் தரும் உதவிப் பணத்தில் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டியது நினைவுக்கு வந்தவுடன், சிக்கல் தானாகத் தீர்ந்துவிட்டது. விலை குறைந்த கோப்பி எதுவென்று தேடத் தலைப்பட்டான்.

ஒவ்வொரு போத்தலும் ஒவ்வொரு நிறையிலும், ஒவ்வொரு விலையிலும் இருந்தது. 500 கிராம், 350 கிராம், 175 கிராம்... மீண்டும் சிக்கல்.

ஒவ்வொரு கோப்பியிலும் ஒரு கிராம் என்ன விலை என்பதைக் கணக்குப் பார்ப்பதென்று தீர்மானமெடுத்தான். 'ஒருமைக்குக் கண்டு பன்மைக்குப் பெருக்கென்று' அடிச்சடிச்சுப் படிப்பிச்ச மணியம் மாஸ்டரும் ஒரு முறை 'பளிச்செனத் தோன்றி மறைந்தார்'.

எல்லாவற்றையும் மனதில் வைத்துக் கணக்குப் பார்ப்பது இயலாத காரியம். மனைவி பட்டியல் எழுதிக் கொடுத்த குட்டிக் கடதாசியில் சொட்டு இடமும் இல்லை. பக்கத்திலிருந்த தேயிலைப் பக்கற்றை எடுத்து, பின்பக்கத்தில் எழுதிக் கணக்குப் பார்த்தான். 500 கிராமுக்குப் பார்ப்பது சுகமாக இருந்தது. 175 கிராமுக்கு நெடும்பிரித்தல் செய்யவேண்டியிருந்தது.

கடைசியில், கோப்பிக்குக் கோப்பி இருக்கும் பெரிய விலை வித்தியாசம் சந்தேகத்துக்கிடமின்றி நிரூபணமாயிற்று. 'ஹ!' என்றான் ஒருவித இறுமாப்புடன். தெரிந்தெடுத்த போத்தலைத் தள்ளுவண்டிலுக்குள் தூக்கிப் போட்டான். ஆனால் இது இந்த அளவில் முடிகிற சங்கதியல்ல என்பது புலப்பட அவனுக்கு அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை. பற்பசை வகைகளைத் தேடிப் பிடித்தபோது, மீண்டும் அதே பிரச்சினை.

ஒரு 'கல்குலேற்றர்' இல்லாமல் இது சரிக்கட்டக்கூடிய விஷயமில்லை என்று பட்டது. அன்றே ஒரு 'பொக்கெற் கல்குலேற்றர்' வாங்கிவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். கல்குலேற்றரின் விலைக்கு மேலால் சுப்பர் மார்க்கெட்டில் மிச்சப்படுத்தும் பணமே வந்துவிடுமென்று பொருளாதார ரீதியில் செலவை நியாயப்படுத்தினான்.

மனைவி எழுதிக் கொடுத்த பட்டியலில் இருந்த ஒழுங்கின்படி ஒவ்வொரு சாமானாகத் தேடிக்கொண்டு திரிந்ததில் கால்கள் வலித்தன. சுப்பர் மார்க்கெட்டின் ஒவ்வொரு ஓடைக்குள்ளாலும் இதுவரை குறைந்தது பத்துப் பதினைந்து தடவைகளாவது நடந்து முடித்திருப்பான் சந்திரசேகரம். எதிர்காலத்தில் மேலும் நன்கு திட்டமிட்டுச் செயற்பட வேண்டுமென நினைத்தான்.

சிவப்பு வெளிச்சமொன்றைச் சுற்றி ஆட்கள் குவிந்து நிற்பதைக் கண்டு அங்கே ஓடினான். Expiry date நெருங்கிவிட்ட ஜாம் போத்தல்களும், பிஸ்கட் பக்கற்றுகளும் குவித்திருந்தன. எல்லாம் அரைவிலை. சந்திரசேகரம் ஒரு கணம் யோசித்தான். "எங்கடை உரிமை வாங்கித் திண்டதெல்லாம் என்ன? Expiry date முடியாத சாமான்களே? அங்கை date முடிஞ்சாலும் சொல்லான்", என்றபடியே நாலு ஜாம் போத்தல்களையும், நாலு பிஸ்கற் பக்கற்றுகளையும் தூக்கி வண்டிலுக்குள் போட்டுக் கொண்டான்.

மனைவி தந்த பட்டியலின்படி எல்லாம் வாங்கி ஆயிற்று.

சந்திரசேகரம் வந்து க்யூவில் நின்றான். கவுன்ரரில் ஒரு அழகான பெண் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவனுடைய முறை வந்ததும், "ஹவ ஆர் யூ ருடே?" என்று கேட்டு ஒரு புன்னகையையும் உதிர்த்தாள். கடையில் இப்படி அறியாத ஒருத்தி சுகம் விசாரிப்பாள் என்று அவன் கொஞ்சமும் நினைத்திருக்கவில்லை. "ஐ ஆம் வெரி வெல், தாங்க் யூ. அண்ட் யூ?" என்று நண்பன் நவரத்தினம் சொல்லிக் கொடுத்த வாசகங்களைக் கச்சிதமாக ஒப்புவித்தான். இறுதியில் பல 'தாங்க் யூ' பரிமாற்றங்கள்.

காலை 9 மணிக்கு உள்ளே போன சந்திரசேகரம் வெளியே வந்தபோது நேரம் 1 மணியைக் கடந்தாகிவிட்டது. கால்கள் இயந்திர கதியில் இயங்க ஆரம்பித்தன.

வீட்டை வந்தடைந்தபோது, மனைவி வாசலில் காத்துக்கொண்டு நின்றாள். "சமையலுக்குச் சாமானுக்குச் சொல்லிவிட, எங்கை போய்க் கிடந்தீட்டு வாறியள்?" அவளுடைய குரல் தூரத்திலேயே கேட்டது.

சந்திரசேகரம் தன்னுடைய திறமைகளையும், பணம் மீதப்படுத்திய விதங்களையும் ஆரவாரமாகச் சொல்லியபடியே, சாமான்களைப் பைகளிலிருந்து ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வெளியே அடுக்கினான்.

திடீரென்று, தேள் கொட்டியவளைப் போல் மனைவி துள்ளி எழும்பினாள். "உதென்ன பேய் வேலை செய்திருக்கிறியள்? உந்த 'நோ நேம்', 'ஹோம் பிராண்ட்' சாமான்களெல்லாத்தையும் அள்ளிக் கொண்டிருக்கிறியள்.

"ஏன், அதுக்கு இப்ப என்ன?"

"உதெல்லாம் குப்பையெண்டு தெரியாதே? மிசிஸ் நவரத்தினம் சொன்னவ, தான் ஒருநாளும் உந்தப் பேரில்வாத சாமான்களை வாங்கிறேல்லையெண்டு."

"வெள்ளைகாரரெல்லாம் உதுகளைத்தான் வாங்கிக் கொண்டு போறாங்கள். பாத்தீட்டுத்தான் வாங்கினனான்."

"எங்கை வாங்கிறாங்கள்? கொண்டு போங்கோ. போய்க் குடுத்தீட்டு வாங்கோ. இஞ்சை வைக்க விடன்" என்று இரைந்தாள் மனைவி.

*

இப்படி ஆரம்பித்த சுப்பர் மார்க்கெட் விஜயங்கள் சந்திரசேகரத்துக்கு மிகவும் 'இன்ரெஸ்டிங்க்' ஆகவே இருந்தன. மனைவி எத்தனை முறை கேட்டாலும், முகம் சுளிக்காமல் போய்ச் சாமான் வாங்கி வந்தான் - புதிதாகச் சைக்கிள் ஓடப் பழகிய சிறுவன் போல.

பணம் கொடுக்கும் கவுன்சர்களில் உள்ள பெண்களின் தேக சுகம் பற்றிய விசாரிப்புகள் தான் அவனுக்கு என்னவோ அசௌகரியமாக இருந்தன. சொல்லிப் பரிசீலப்படாத முகமன் வார்த்தைகள். போலியாகவும் பட்டன. அத்துடன், சந்திரசேகரம் கொஞ்சம் பதட்டப்படும் சபாவமுள்ளவன். கவுன்சர் பெண்ணின் வழமையான கேள்வியை எதிர்பார்த்து, பதிலை எப்பொழுதும் வாய்க்குள் தயார் நிலையில் வைத்திருப்பான். இதனால், கேள்வி வரமுன்பே அவசரப்பட்டு "வெரி வெல், தாங்க் யூ" என்று மறுமொழி சொன்ன நாட்களும் உண்டு.

எங்கெங்கே என்னென்ன சாமான் மலிவு என்ற விபரமெல்லாம் அவனுக்குத் தண்ணீர்ப்பட்ட பாடமாகிவிட்டது. வீட்டுத் தபாற் பெட்டியில் போடப்படும் விளம்பரங்களுக்கெல்லாம் அவன் ஒரு விசுவாசமான

வாசகனாக இருந்தான். நண்பர்களும் அவனுடைய சேவையை நன்றாகப் பயன்படுத்தினார்கள். ரெலிபோன் செய்பவர்களுக்கெல்லாம், தகவல்களும் ஆலோசனைகளும் சொல்வதில் அவனுக்கு ஒரு தனிப் பெருமை.

ஆனால் வீட்டில் 'அரசியல் நிலைமை' இப்படித் திடீரென்று மாறுமென்று அவன் எண்ணியிருக்கவில்லை. மனைவியின் சொற்கேளாமல் தொடர்ந்தும் மலிவான சாமான்களையே வாங்கிக்கொண்டு வந்ததால், சந்திரசேகரம் பதவி இறக்கம் செய்யப்பட்டான். இனிமேல் தானும் கூடப் போகவேண்டுமென்று மனைவி தீர்மானம் எடுத்துவிட்டாள். இதற்குப் பிறகு சந்திரசேகரம் செய்ததெல்லாம் வண்டித் தள்ளும் வேலை ஒன்றுதான். அவன் எந்தப் பொருளையாவது தூக்கிப் போட்டால், அவன் உடனே திரும்ப எடுத்து வைத்துவிடுவான். அவனுடைய ஆலோசனைகளையும் ஒருபொழுதும் கேட்டதில்லை. அவ்வளவு சந்தேகம் அவனில். இருந்தாலும் பொருட்கள் குவிந்திருக்கும் வண்டிலுக்குள், ஒழித்து மறைத்து தான் விரும்பும் எதையாவது திணித்து விடுவதில் பரம திருப்தி அவனுக்கு. இரண்டு மூன்று நாட்கள் இதனை அவதானித்துவிட்ட பிறகு, அவள் கவனமாக இருக்கத் தலைப்பட்டாள். கவுண்டரூக்குப் போகமுன், தான் போடாத பொருள் எதுவும் வண்டிலுக்குள் இருக்கிறதா என்று கிண்டிக் கிளறிப் பார்த்து, எடுத்து வெளியே வைத்துவிட்டுக் கெட்டித்தனமாக நிற்பாள்.

என்ன நடந்த போதிலும், சுப்பர் மார்க்கெட்டில் நிறை - விலை ஆராய்ச்சிகளில் நேரத்தைச் செலவழிப்பது சந்திரசேகரத்துக்கு இப்பொழுதும் விருப்பமான பொழுதுபோக்குத்தான். இப்படி அவன் எங்காவது தரித்து நிற்கும் நேரங்களில் மனைவி எங்கோ போய்விடுவாள். பிறகு ஆளையாள் கண்டுபிடிக்க இருவரும் படும் கஷ்டத்துக்கு அளவில்லை. அதிலும், வண்டிவைத் தள்ளிக்கொண்டு அவளைத் தேடித் தேடித் திரிவது அவனுக்குப் பெரும் எரிச்சலாயிருக்கும்.

*

காலம் போகப்போக, சுப்பர் மார்க்கெட்டில் சாமான் வாங்குவதில் இரண்டு பேருக்குமே ஆர்வம் கெட்டுவிட்டது. இரண்டு பேரும் தொழில் பார்த்ததால், நேரத்துக்குப் பெரும் தட்டுப்பாடு. "சுப்பர் மார்க்கெட் நேரமெல்லாததையும் குடிக்குது" என்று கத்தினான் சந்திரசேகரம்.

மனைவி சுப்பர் மார்க்கெட் பக்கம் போவதை முற்றாக நிறுத்திவிட்டாள். சாமான் பட்டியல் மட்டும் தாயாரித்துக் கொடுத்தாள். அதையே பெரும் வேலையென்று முறையிட்டாள்.

சந்திரசேகரமும் அவள் விரும்பாத நேரம், ஹோம் பிராண்ட் சாமான்கள் வாங்குவதை நிறுத்திவிட்டான். விலை ஆராய்ச்சிகளையும் நன்றாகக் குறைத்துவிட்டான். சுப்பர் மார்க்கெட்டுக்குள் துழையும் போது, வெளிக்கிட்டால் போதும் என்றிருக்கும்.

என்றாலும், ஒரு இடத்தில் வாங்கிய அதே பொருளை, கொஞ்ச நேரத்துக்குள் வேறிடத்தில் மலிவாகக் காணும்போது சந்திரசேகரத்துக்கு இப்பவும் ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வரும். ஏதோ போட்டியில் தோற்றுப்போய் விட்டது போல இருக்கும். "நாணயமில்லாத நாய்ப் பயல்கள்" என்று திட்டிக் கொள்வான். தனது கதியற்ற தன்மையை நினைத்துத் தானே நொந்து கொள்ளுவான்.

அட்டைப்பட தரிசனம்

சென்ற ஆண்டின் 6 மரபு இதழ்களையும் அவங்கரித்த அட்டைப்படங்களை ஒருசேர வைத்து இப்பொழுது பார்க்கின்றோம். ஒரு பத்திரிகைக்கு ஓர் அட்டைப்படம் தேவை என்பதற்கு அப்பாலும் சில உண்மைகளைத் தரிசிக்க அவை உதவும். தேர்ந்த கலைஞர்களுக்கு இந்த ஆற்றுப்படுத்துதல் தேவை இல்லை. இருப்பினும் நமது பார்வையை நீங்களும் தரிசித்தல் நல்லது.

1 தமிழ் மரபில் காதல் சிறப்பிடம் பெற்றது. இதனை அகத்துறை என்று சங்கச் சான்றோரே போற்றினர். காதல் உணர்வுகளின் கனிவு. அக்கனிவுகளிலேதான் பிறப்புச் சக்கரம் சுழல்கிறது. சக்கரத்தை ஆயுதமாகத் தரித்தவன் கண்ணன். அவன் காதலின் நாயகி ராதா. இந்த மரபை இதில் தரிசிக்கின்றோம்.

2 கோபுரங்கள் மனிதனுடைய படைப்பு ஆற்றலின் சின்னங்கள். உயர்ந்த கோபுரங்களைப் படைப்பதன் மூலம் தன் படைப்பிற்கு ஓர்மை சேர்த்து மகிழ்ந்தான். அவன் கட்டடக் கலையின் நினைவாக இன்றும் கோபுரங்கள் எழுகின்றன. அந்தக் கோபுர தரிசனத்தை நாம் இலக்காகக் கொண்டுள்ளோம் என்று இதில் தரிசிக்கின்றோம்.

3 மொழியை மட்டும் மனிதன் வெளிப்பட்டு சாதனமாகக் கொண்டு திருப்திப்படவில்லை. மொழியால் சொல்ல இயலாத அபூர்வ சங்கதிகளையும் சுருதிகளையும் பாவத்தினாலும் அபிநயத்தாலும் புலப்படுத்திவிடலாம். இந்த பாவமும் அபிநயமும் இணைந்தது நமது தமிழ் கலை மரபு.

4 மனித உழைப்பின் காட்சிகள் பல. கடல் அறுவடைக்குப் படகுகள் பயன்படும். அவை கரைசேரும் இடங்களில் தெங்குகள் வளர்வதும் மனித முயற்சியால், உழைப்பின் பயனையும், வாகனத்தையும் ஒரு சேரக் காண்கின்றோம்.

5 தனித்துவத்தை நாம் பேணுவதில் அடைந்த துன்பங்களை, அவலக்கதிகளை மறக்காமல் மனதில் நினைத்துவதும் மரபினைப் பேணுவதற்கு நாம் வளர்க்கும் யாகமாகும். அவலங்களின் முகக் கோவங்களை, எழுத்திலே வடிக்க முடியாத ஒரு சோகத்தினை இங்கே தரிசிக்கின்றோம்.

6 ஆட்டுளித்தால் ஆடாதவர் யார்? - ஆட்டுபவன் யார் - ஆட்டுளிப்பவன் யார். நமது தனித்துவத்தைப் பேணுவதில் நாய்கள் ஆட்டப்படுபவர்களா? ஆட்டுளிப்பவர்களா? குறவனும் பாம்பும் இங்கே ஒரு simple தான்.

அவுஸ்திரேலிய ரி.வி., பத்திரிகைகளில் மீண்டும் இவங்கையின் புகழ் கொடிகட்டிப் பறக்கிறது. இம்முறை, 'குழந்தை ஏற்றுமதி' விவகாரம். இதன் பின் பல அவுஸ்திரேலியர்கள், இவங்கையின் முக்கிய ஏற்றுமதிப் பொருள் குழந்தைகள் என்றும், அங்கே இப்பொழுது இனக் கொலைகள் முடிந்துவிட்டன என்றும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தால், அதில் ஒரு ஆச்சரியமுமில்லை.

அரசாங்கத்துக்குப் பின் அரசாங்கமாக, அங்குள்ள மக்களைக் குட்டிச் சுவராக்கிவிட்டதற்கு மற்றொரு சாட்சியே இந்தக் குழந்தைகள் விவகாரம். (குழந்தைகள் விற்பனையில் 'கறுப்புச் சந்தை'பும் உண்டு. அது ஒரு சர்வதேச வர்த்தகம்).

*

கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும், சோவியத் யூனியனிலும் சீனவெடி வெடித்தாலும் அது பெரிய செய்தியாக வந்துவிடுகிறது. சீனாவில்தான் மனித உரிமை மீறல் நடக்கிறது. குரோசியாவில் மட்டும்தான் குண்டுகள் விழுகின்றன. சோவியத்தில்தான் உலகிலேயே உணவுப்பொருள் தட்டுப்பாடு. ஹொங்கொங்கில்தான் அகதிகள் பிரச்சனை.

அவுஸ்திரேலிய ரிவியைப் பார்ப்பவர்களும், பத்திரிகை வாசிப்பவர்களும், வானொலி கேட்பவர்களும் பூன்றாய் உலக நாடுகளின் பிரச்சனைகள் எல்லாம் திடீரெனத் தீர்ந்துவிட்டனவோ என்று அங்கலாய்க்கவும் கூடும்.

இவங்கையில் இப்பொழுதெல்லாம் ஒரு அநியாயமும் நடப்பதில்லை. மக்கள் மனித உரிமைகள், ஜனநாயக உரிமைகளெல்லாம் பெற்று சேமமாக வாழ்கிறார்கள். எங்கள் தேசம் கெட்ட கேட்டுக்கு, இங்குள்ளவர்களைக் குறை கூறியென்ன?.

இவர்கள் sensational news தேடுபவர்கள். காவம் காவமாக ஒரே கதையென்று, அவர்களுக்கு 'போர்' அடித்துவிட்டதாக்கும். புதிது புதிதாகச் சண்டைகள் தொடங்கினால்தான் அவர்களுக்கு வேட்டை. நெருச் சண்டை கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி.

*

இங்கிலாந்தில் பல நகரங்களில் நடந்த கவரங்களில் கட்டிடங்கள் தீயிட்டுக் கொழுத்தப்பட்டுள்ளன. கவரங்களுக்கான முக்கிய காரணங்களில் ஒன்றாக, கோடை கால வெப்பமும் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது! இங்கிலாந்து வெப்பத்துக்கே இப்படியென்றால், பாலவள வெப்பத்தில் வாழ்பவர்கள் பாடு எப்படயோ?.

*

ஒரு சாப்பாட்டுக் கடையில் ஒட்டப்பட்டிருந்த போஸ்டரைப் பார்த்தேன். "அவுஸ்திரேலியா ஒரு அதிர்ஸ்டவசமான நாடு. அதை அவ்வாறே வைத்திருப்போம்." என்பதை ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்தது. இதைத் தொட்டுச் சிந்திப்பதானால், பல கோணங்களில் சிந்திக்கலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, யார் அதிர்ஸ்டசாலிகளாக இருந்தாலென்ன, இந் நாட்டின் ஆதி வாசிகளும் இந் நாட்டின் உண்மையான சொந்தக்காரர்களான அபரஜனி மக்கள் அதிர்ஸ்டசாலிகளேயல்ல. பிறநாட்டவரின்

ஆக்கிரமிப்பு, இந்த மக்களைப் பெரும்
எண்ணிக்கையில் கொன்று குவித்தது மட்டுமல்ல,
அவர்களது வாழ்க்கை முறையையும்
கவாசாரத்தையுமே சிதறடித்துவிட்டுள்ளது.

இன்று அபரஜினி மக்கள் மத்தியில், வறுமை, மதுப்
பிரச்சனை, வேலையில்லாப் பிரச்சனை,
இளைஞர்களிடையே அமைதியின்மை, கல்விப்
பிரச்சனை, வைத்திய வசதியின்மை, குழந்தை
மரணம் போன்ற அடிப்படைப் பிரச்சனைகள்
தலைவிரித்தாடுகின்றன. தாம் செய்த பாவத்துக்குப்
பரிசுமாக ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்ற ஒரு
வீருப்பு வெள்ளையர்கள் சிலரிடையே ஆங்காங்கு
காணப்பட்டபோதிலும் அரசாங்கமும் -
பத்திரிகைகளும் அடிக்கடி அபரஜினிகளைப் பற்றி
'அவட்டிக்' கொண்டபோதிலும்; யதார்த்தத்தில்
பொரிதாக ஒன்றும் நடக்கவில்லை.

இந்த 'அதிர்ஷ்டத்தைப்' பற்றிய மகிழ்ச்சியிலே
முக்கியமான ஒரு கூறாக இருப்பது, இங்கே
குழப்பங்கள், யுத்தங்கள் இல்லை என்பதாகும்.
ஆகவே போஸ்டரில் கூறப்பட்ட இந்த அதிர்ஷ்டம்
யார் பொருட்டு?

RSL போன்ற ஸ்தாபனங்களில் இருக்கும் இன
வெறியர்கள் இந்த முட்டையையும் உடைத்து
விடுவார்களோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.
'ஆசியா, மத்திய கிழக்கு போன்ற இடங்களிலிருந்து
வருபவர்களைத் தடை செய்ய வேண்டும்'' என்று
இந்த ஸ்தாபனம் இனவாதக் குரல் கொடுத்துள்ளது.
நல்ல வேளையாக, இத்தகைய 'தென்னாபிரிக்கப்
பாரம்பரியத்தைச்' சேர்ந்த இன வாதிகளுக்கு நல்ல
சாட்டையடி கொடுக்கக்கூடிய பத்தி

சுவாதீனமுள்ளவர்களும் அவுஸ்திரேலிய அரசியலில்
இருப்பதுதான் இந்த நாட்டின் அதிர்ஷ்டமாகும்.

*

இத்தகைய 'புத்தி சுவாதீனமான' முறையிலே
இப்பொழுது தென்னிவங்கையில், 'விபாவி' என்ற
பெயரில் அமைந்த ஒரு ஸ்தாபனம், சிங்கள
மக்களிடையே துணிச்சலான முறையில் பல
விஷயங்களைச் சொல்லி வருகிறது. சிறியதாக
இருந்தாலும், வளர்ந்து வரும் ஒரு சக்தியாக இது
காணப்படுகிறது. சிங்கள-தமிழ் பிரச்சனை
தொடர்பான பல உண்மைகளும், தமிழர் பற்றிய பல
நியாயமான கருத்துக்களும், சிங்கள மக்கள்
ஜனநாயக உரிமைகளை இழந்திருக்கும் கதையும்;
ஏழைகள் மேலும் ஏழைகளாக்கப்படும் அவமூலம்
அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லப்படுவதாக
அறிகிறோம். இதற்காக இந்த ஸ்தாபனம் வீதி
நாடகங்கள், பிரசுரங்கள், நேரடித் தொடர்புகள்
கவந்திரையாடல்கள் போன்ற 'ஆயுதங்களைப்
பயன்படுத்துகிறது. தமிழ்க் கலைஞர்களின்
பங்களிப்பும் இந்த ஸ்தாபனத்தில் இருப்பதாகவும்,
பிரசுரங்களிலும் நிகழ்ச்சிகளிலும் இரு மொழிகளும்
இடம்பெறுவதாகவும் தெரிகிறது. இத்தகைய புதிய
சக்திகள் எந்த அளவிற்கு வெற்றி பெறுமென்பதைக்
காலம்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

தென்னிவங்கையில் அதிகாரப் போரும், அரசியல்
பிளவுகளும் உக்கிரமடைந்துள்ள இக்
காலகட்டத்தில், புத்தி சுவாதீனமுள்ளவர்களின் கை
ஓங்குவது ஒன்றே சிங்கள மக்களைக் கூடக்
காப்பாற்றவல்லது.

*

Private tution in Veena
Given by Indian Qualified lady
For details contact 03 792 3622

Cake making and Decoration
For all occassions
Phone 03 792 3622

திராவிட கலாசாரக் கழகம் (மெல்பன்)
நடாத்தும் இலக்கியப் போட்டிகள்
சிறுகதை
கட்டுரை
கவிதை

முடிவு திகதி : 08.11.91
மேலதிக விபரங்களுக்கு :

Competition 1991, P.O. Box 694
Mulgrave North, Victoria 3170

பிறர் எழுதிய வீடியங்களையும், பிறர் வெளியிட்ட கருத்துகளையும் தழுவி எழுதுவதும், மொழிபெயர்ப்பதும் தவறானதல்ல. ஆனால் பிறரது வீடியங்களைப் பிரசுரம் செய்யும் போதும், ஒலிபரப்பும் போதும், சொற்பொழிவில் சேர்க்கும் போதும், மேடையிற் கொண்டு வரும் போதும் மூலம் யாருடையது, எங்கே எடுக்கப்பட்டது போன்ற விபரங்களையும் வெளியிடுவதே நாகரீகம். இல்லவையெனில், அது திருட்டுக்குச் சமாளமாகலாம். சில அண்மைக்கால அவதானிப்புகள் காரணமாக இது இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது.

*

மெல்பனில் உள்ள இலக்கிய ஆவலர்களின் தாகத்தைத் தீர்க்கும் வகையில், இலக்கியக் கூட்டங்களும் அவ்வப்போது நடைபெற்று வருகின்றன. குறிப்பாக கலை வட்டம் சில நிகழ்ச்சிகளை நடாத்தியுள்ளது. அண்மையில் நடைபெற்ற கூட்டமொன்றில் பேசிய ஒரு பேச்சாளர், புலம் பெயர்ந்த தமிழரின் கலாசார சீரழிவைப்பற்றி, ஒரு கனடிய தமிழ் இதழில் வந்த கட்டுரையை ஆதாரம் காட்டிப் பேசினார். நல்ல காலம் அவுஸ்திரேலியா இன்னும் இந்த நிலைக்கு இறங்கவில்லை என்றார்.

கூட்டம் முடிந்தபின் ஒரு நண்பர் காதுக்குள் சொன்னார், "அவுஸ்திரேலியாவும் இந்த வழியில்தான் போகுது. இங்கே நடக்கிறதുകள் இவருக்குத் தெரியாது போல" என்று.

வாய்ப்புகலான்

சிறுவர் களஞ்சியம்

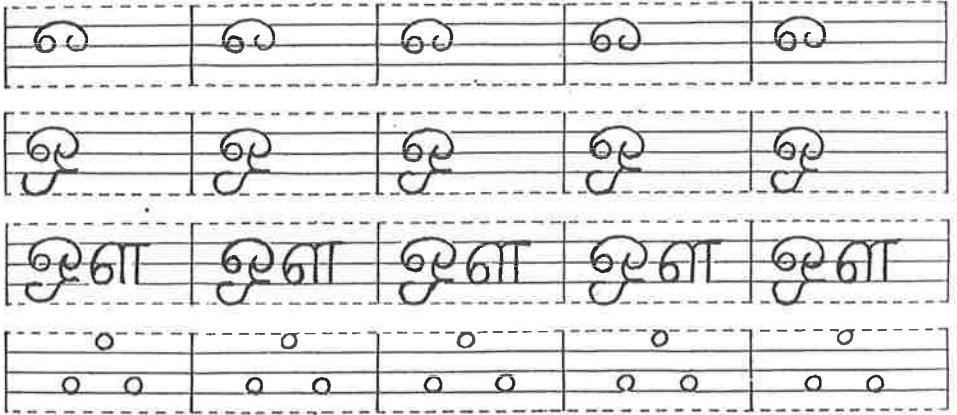
ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ

ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ

ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ

ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ

சிறு பொறி

- அசன் -

வாழ்க்கை பலவித அனுபவங்களாலும் நிகழ்வுகளாலும் பின்னிப் பிணைக்கப் பட்டவைதான். ஆனாலும் பெரும்பாலான சம்பவங்கள் பொதுவானவை. பலரும் அனுபவித்தது. மீண்டும் மீண்டும் வருவது. இப்படித்தான். இருந்தாலும் வாழ்வில் என்றோ நடந்த ஒரு சிறு சம்பவம் தனித்துவமாக மறக்க முடியாததாக அமைந்துவிடலாம். ஒரு அற்பமான விஷயம். சிறிய நிகழ்வு. ஒரு கணத்துள் நடந்தது. அது என் மனதில் இன்னும் ஏன் நிற்கின்றது? என்னை அவமானப் படுத்துகிறது. வெட்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

பல்கலைகழகம் காரணமாக பெயர் அடிபடும் கட்டுப்பெத்தை இன்றும் கிராமம்தான். எத்தனை பல்கலைகழகங்கள் வந்தாலும் என்னை மாற்ற முடியாது என்று இறுமாப்புடன் அது இயங்குகிறது. காலி வீதியிலிருந்து முக்கால் மைல் தூரத்திலிருந்தாலும் நகரத்தன்மையிலிருந்து எட்டாத தூரத்தில் இருக்கிறது. தார் றோட்டுகளையும் வீடுகளையும் விட்டால் அதன் நிறம் பச்சை. எப்போதும். எங்கும்.

இரவு மழைக்குப் பின்னர் காலை வெயில் சுடுவது இதமாகத்தான் இருக்கும். அன்று அடிபடியோடுதான் விடிந்தது. நாங்கள் எட்டு மாணவர்கள் அந்த வீட்டில். மழை வந்தால் ஒரு வில்லங்கம். கக்கூஸ் அடைபடும். நீண்ட கம்பி ஒன்று எடுத்துக் குழாயில் அடைப்பு எடுக்க வேண்டும். அடைப்பெடுக்கும் முறை யாருடையது என்பதில்தான் அடிபடி. சண்டைக்கு அது போதாதென்றால் இன்றைக்கு என்ன சாப்பாடு செய்வது என்ற கேள்வி துணைக்கு வரும். எல்லாம் நீண்ட விவாதங்களில்தான் முடியும். படிப்பின் வட்சணம் அதுதானே. காலிவீதியிலிருந்து வரும்போதே தமிழ் சத்தம்தான் கேட்கிறது என்று எங்களைத் தேடி வரும் நண்பர்கள் சொல்வார்கள்.

அன்று காலை முக்கியமான லெக்ஸர் ஒன்றும் இல்லை. மாலை டிசைன் வகுப்பிற்குப் போனால் போதும் என்பது எட்டுப்பேர்களுடைய ஏகதனமான முடிவு. எல்லோருக்கும் டிமிக்கி விட்டுவிட்டு லைபிரரி என்று சொல்லி லெக்ஸருக்குப் போகும் செந்தில் கவனித்தால் போதும். இப்படியான பிரேரணைகளை கொண்டு வரும் சிவாவிற்கு தனிப்பட்ட விசேட காரணங்கள் இருக்கும் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். ஏனென்றால் பொரளைக்குப் போய் ஆட்டிறைச்சி வாங்கி வருவதாக இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னரே அவன் சொல்லி ஞாபகம். அவனுக்கு கொழும்பில் ஏதாவது அலுவல் இருக்கும்.

சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு படிக்கத் தொடங்கினால் அதிலும் சண்டைதான். அந்தக் கதிரை யாருக்கு? கதிரையில் என்ன விஷேஷம் என்று நீங்கள் நினைத்தால் உங்களுக்கு அனுபவமில்லை என்றுதான் அர்த்தம். யன்னலுக்கு அருகில் இருக்கும் வசதியான கதிரையில் இருந்தால்தான் வெளியில் பார்க்க ஏதுவாயிருக்கும். கதிரையின் விஷேடம் ஏழரைக்கும் எட்டுக்கும் இடையில்தான். மண்ணின் செழிப்பு கட்டுபெத்தை மாணவிகளுக்கு வாளிப்பான உடலமைப்பை மட்டுமல்ல மனதுக்கு இதம் தரும் கிராமிய எழிலையும் முகங்களில் தாராளமாக முகிழ்த்திருக்கிறது. கண்ணாலே கதைத்து புள்ளகைகளை பரிமாறிக் கொண்ட சம்பவங்களும் உண்டு. எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் விஷேடமாக ஒவ்வொரு ஆள் உண்டு. எங்களளவில்தான். கட்டுப்பாடுகளை மீறி பெற்றோர்களின் சீதனக் களவுகளைக் குலைத்த மாணவர்களும் உண்டு.

பெளர்ணமி அன்று வெள்ளை உடைகளில் விகாரைக்குச் செல்லும் இளம் பெண்களைத் தரிசிப்பதில் எங்களுக்கென்னவோ அதிக விருப்பம். இதில் எமது நண்பர்கள் உடன்பாடில்லை. எங்கள் எல்லோரையும் ஒரே நேரத்தில் மண் கவ்வ வைத்தது கம்பஸில் வேலை செய்யும் ஒரு ரைப்பிஸ்ட். எங்களுடைய வீட்டை அண்டிய ஒழுங்கையால்தான் வேலைக்குச் செல்வாள். எந்த முக்கியமான லெக்ஸர் இருந்தாலும் அவளை யன்னலூடாகத் தரிசித்த பிறகுதான் வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடுவது வழக்கம்.

மாலை டூசைன் வகுப்பிற்கு கட்டாயம் நான் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அது இன்னும் லெக்ஸரை திருப்திப்படுத்தும் அளவுக்கு வளரவில்லை. ஈஸ்வரனுக்கும் அதே பிரச்சனை. இரண்டு பேரும்தான் போனோம். பள்ளிக்கூடத்தால் திரும்பிக் கொண்டிருந்த மாணவிகளில் எங்களுடையவளைத் தேடிக்கொண்டே நடந்தோம். பாதை ஓரங்களில் நகரசபை அமைத்துக் கொடுத்த பொதுக்குழாய்களில் பெண்கள் குளித்துக் கொண்டோ பாத்ரீம் கழுவிக்கொண்டோ இருந்தார்கள். சில சிறுவர்களும் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். யாழ்ப்பாண வேலிகளால் மறைத்த கலாசாரத்திலிருந்து வெளியே வந்த எங்களுக்கு இது ஒரு கண்கொள்ளாக் காட்சி.

அருகிலுள்ள வாய்க்கால்களில் தண்ணி ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறது. வீதி ஓர குழாய்களில் குளிக்கும் நீரோ? நேற்று பெய்த மழைத்தண்ணியோ? அல்லது இரண்டும் சேர்ந்தோ ஓடிக்கொண்டிருந்தது. காலி வீதியிலிருந்து பஸ்கலைக் கழகம் செல்லும் பிரதான வீதியை சந்திக்க விகாரைக்கூடாகச் செல்வது குறுக்குப் பாதை. புத்தரையும் தரிசித்தது போல் இருக்கும். பரிட்சை சமயங்களில் risk எடுக்காமல் எல்லா கடவுள்களையும் வேண்டிக் கொள்வது நல்லது என்று சீனியர் ஆறு சொல்லிக் கேள்விப்பட்டோம்.

பிரதான வீதியில் நந்தினி பஸ்கலைக் கழகத்தை நோக்கி வருவது தெரிகிறது. அவளோடு கதைத்துப் பழக்கமில்லை. தமிழ் கூட்டங்களில் கண்ட அனுபவம்தான். அவளை சந்திப்பதை தவிர்த்துக் கொள்ள நடையை வேகமாக்கினோம். ஆனால் எங்கள் நினைவுகள் அவளை மொய்த்தது. மாணவர் சங்கக் கூட்டங்களில் அரசியல் பேசுகின்ற

ஒரேயொரு தமிழ் அதிகப் பிரசங்கி. இடதுசாரி கருத்துகளுக்கு ஏக போக வாரிசு தான் என்ற நினைப்பு. இப்படியான ஆம்பிளைத் தனமான பெண்களை எங்களுக்குப் பிடிப்பதேயில்லை.

மத்தியான வெப்பியில் இப்போது கொளுத்துகிறது. வயல் வெளிகளை தாண்டினால்தான் நிழல் கிடைக்கும். தூரத்தில் படிக்கும் பிள்ளைகள் பஸ்ஸால் இறங்கி வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். வீதியருகே ஒரு குழாயில் தண்ணி ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. ஒருவரும் குழாயடியில் இல்லை.

'பொறுப்பில்லாமல் தண்ணியை துறந்துவிட்டு போவிட்டுதுகள்'.

'சமையல் அடுப்பிலை போலை. போய் பாத்துவிட்டு வாறதுக்குள்ளை குழாயைப் பூட்டித் திறக்கிற கஸ்டம் ஏன் எண்டு துறந்து விட்டபடி போயிருப்பினம்.'

'இதுகள் திருந்தாதுகள்'.

தொடர்ந்து நடக்கின்றோம். தண்ணி ஓடிய சத்தம் நின்றுவிட்டது. பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தோம். நந்தினி குழாயடியில் அதை மூடிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

'பின்னாலை பார்த்தனியே. நந்தினி என்ன செய்யிறாள் எண்டு!.'

'ஓமடாப்பா, எங்கடை முகத்திலை காறித்துப்பினமாதிரி இருக்கேல்லையே?'

அதற்கு பிறகு அவளை ஒரு அரசியல் பேசுகிற விசரி போல் நினைக்கத் தோன்றவில்லை. அவளை பார்க்கும் வேளைகளில் எல்லாம் என்னிலேயே எனக்குக் கழிவிரக்கம் ஏற்படுகிறது. அவளோடு அரசியல் கதைத்துப் பழகும் சந்தர்ப்பங்கள் பல பின்னர் ஏற்பட்டது. எந்தச் சந்தர்ப்பங்களிலும் நந்தினியை என்னை விட உயர்ந்த ஒரு வட்சியப் பெண்ணாகவே மதித்து வந்தேன். இதற்கெல்லாம் அந்த ஒரு சிறு சம்பவம்தான் காரணமாயிருந்தது.

ஆசிரியருக்கு கடிதம்

சிட்னியில் நடைபெற்ற தமிழ் இலக்கிய விழாபற்றிய தொடர்கட்டுரையை தினகரனில் நான் எழுதவில்லை. சிட்னியில் வசிப்பவரும் - மேற்படி விழாவை ஒழுங்கு செய்தவருமான எழுத்தாளர் மாத்தளை சோமுதான் அக்கட்டுரையை எழுதியவர். தினகரன் தவறுதலாக எனது பெயரைப் பிரசுரித்துவிட்டார்கள். இது தொடர்பாக மாத்தளை சோமு தினகரனுக்கு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

இந்தத் திருத்தத்தை சிட்னிக்கடிதம் எழுதும் சிட்னிகுருவிக்கு சமர்ப்பிக்கிறேன்.

வே. முருகபூபதி, மெல்போர்ன்.

இலக்கியவாதிகளும் போதனாசிரியர்களும்.

“ஈழத்தின் தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பின்னணியாகவும் இனவிடுதலைப் போராட்டத்தை கருப்பொருளாகவும் நமது எழுத்தாளர்கள் இலக்கியம் படைக்கவேண்டும்”.

ஈழத்தமிழர் குடியேறியுள்ள நாடுகளில் இக்குரல் ஒலிக்கத் தொடங்கியுள்ளது.

இக்கோரிக்கை நியாயமானதா - அர்த்தபூர்வமான இலக்கிய நோக்கமுடையதா என்பதில் அபிப்பிராய பேதங்கள் உண்டு.

தமிழும் - தமிழ் இலக்கியமும் வாழ - வளர முதலில் “தமிழ் மண்” வேண்டும் என்ற வாதமும் அண்மைக்காலங்களில் முன்வைக்கப்பட்டு - அதனை அங்கீகரிக்கும் தோரணையில் கரகோஷமும் எழுப்பப்படுகிறது.

இந்தக் ‘குரல்’கள் ‘வாதங்கள்’ தரமான - ஆரோக்கியமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வளம் சேர்க்குமா? என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

மேற்குறிப்பிட்ட கோரிக்கைகள் புறம் ஒதுக்கப்படவேண்டியவை அல்ல; கலை, இலக்கியவாதிகளினால் - படைப்பாளிகளினால் மிகுந்த அவதானிப்புடன் கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டியவையே.

“தமிழ் மண்” வேண்டும் என்ற வாதத்தின் வழி நின்று, திராவிட இயக்கத்தைக் கட்டி எழுப்பி - ஆட்சி அதிகாரத்தையும் கையேற்று - தமிழ் கவாசாரத்தை தரம் கெட்ட சினிமாவுக்குள் சங்கமிக்கச் செய்து, வெறும் ‘சினிமா கவர்ச்சியே’ அரசியலை அலங்கரிக்கும் பரிதாபத்துக்கு தமிழ்நாட்டை பலியாக்கியவர்கள் - நமது இலக்கியவாதிகளுக்கும் படைப்பாளிகளுக்கும் நல்ல முன்னுதாரணமாகத் திகழுகிறார்கள்.

தமிழ் ஒரு மொழி; தொன்மையானது, அதன் இலக்கியங்களும் அப்படியே.

திருக்குறளும் - கம்பராமாயணமும், சிலப்பதிகாரமும் இன்றும் வாழ்கிறது. எனவே, தமிழ் தாழ்ந்துவிடும் - அழிந்துவிடும் என்பதெல்லாம் சுத்த அபத்தம்.

தமிழுக்கு எந்த நோய் - நொடியும் இல்லை. எனவே அது அழிய வழி இல்லை.

எதனை எழுதவேண்டும் - யாருக்காக எழுதவேண்டும் - எப்படி எழுதவேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிக்கும் முழு உரிமையும் எழுத்தாளனையே சார்ந்தது.

இதனைத்தான் எழுதவேண்டும் - இதற்காகத்தான் எழுத வேண்டும் - இப்படித்தான் எழுதவேண்டும் என போதனை செய்வது பயனற்ற செயல்.

எந்த ஒரு எழுத்தும் வாழ்வது காலத்தைப் பொறுத்த விடயம். காலக்கண்ணாடியாக - காலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் எழுத்தாளன் அக்காலத்தை எந்த வகையில் - வழியில் பிரதிபலிக்கிறான் என்பதையும் காலம்தான் தீர்மானிக்க இயலும்.

கம்பனும் இளங்கோவும் பாரதியும் காலத்தை பிரதிபலித்த மகாகவிகள் மட்டுமல்ல காலத்தையும் வென்று வாழும் அமர இலக்கியம் படைத்த சிரஞ்சீவிக் கவிகள்.

இவர்களும் மொழியைப் பாடினார்கள் - இளத்தைப் பாடினார்கள் - அரசியலை எழுதினார்கள் - பெண்விடுதலை முதல் இளவிடுதலை - சுதந்திரம், சமத்துவம் சகோதரத்துவம் ஈறாக மனுக்குலத்தின் தேவைகள் அனைத்தையும் படைத்தார்கள்.

பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வைச் சொன்னார்கள். மக்களை சிந்திக்கத் தூண்டினார்கள். இவர்களிடம் எவருமே - இதனைத்தான் எழுதவேண்டும் என்று வலியுறுத்தவில்லை; வரையறை - வரன்முறை போட்டுக் கொடுக்கவில்லை.

'தமிழ் மண்' கிடைக்குமுன் 'தமிழ் இலக்கியம்' பேசுவது பிழையானது என எழுப்பப்படும் வாதங்களை அவதானிப்போமானால், அவற்றில் எந்தவித உண்மையும் இல்லையென்பதையும், இலக்கிய வளர்ச்சியிலே எவ்வித ஆர்வமும் காட்டாமல் எழுப்பப்பட்டவை என்பதையும் காணலாம்.

வெ. முருகபூபதி

இக் கட்டுரையில் எழுப்பப்பட்டுள்ள விஷயம் புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்களுக்கு முக்கியமானது என்பதுடன் விவாதிக்கப்பட வேண்டியதுமாகும். எனவே இக் கட்டுரை தொடர்பான கருத்துக்களை மரபு வாசகர்களிடமிருந்து வரவேற்கிறது.

புமாமைத்தன்

அப்பாவின் உருவம் மெலிதாய் தெரிந்த நாட்களில் நாங்கள் நானு ஓயாவில் இருந்தோம். எப்போதும் மழை வரப் போவது போலிருக்கும் வானம், பசுமை தெரியும் தேயிலைச் செடிகள், சுடுதண்ணிக் குளியல் இவை தான் இப்போதும் எனக்கு நானு ஓயாவின் அடையாளங்கள்.

தேயிலைச் செடிகளுக்குள் ஒளிந்து விளையாடுவது எனக்குப் பிடித்திருந்தது. கண்ணுசாமி எனக்குத் தோழன். "கண்ணுசாமியுடன் விளையாடப் போகாதே" என்று அப்பா அதட்டுவார்.

அதட்டலின் காரணம் அப்போ எனக்குப் புரியாததால் "ஏன்?" என்றேன் நான்.

பதில் சொல்ல முடியாத கேள்விகளுக்கு கையை உபயோகிப்பது அப்பாவின் வழக்கம். அழுது கொண்டே அம்மாவிடம் ஓடுவது என் வழக்கமாயிருந்தது.

"அட்டை கடிக்கும்" என்றான் அம்மா.

இரத்தம் உறிஞ்சும் அட்டை நினைவில் வந்தது. பொய் சரியெனெப்பட்டது இப்போது புரிகிறது. அப்பாவிடம் பயம். அம்மாவிடம் செல்லம். நான் கடைசிப் பெடியன்.

புமாமைத்தனின் முதலாவது சிறுகதை இது. இவர் ஒரு பொறியியலாளர், மெல்பனில் இன்று அவதானிக்கப்படும் உற்சாகமான கலை, இலக்கியப் பணிகளில் முக்கிய பங்கு வகிப்பவர். இவரை வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்வதில் 'மரபு' மகிழ்வடைகிறது.

பள்ளி விடுமுறைகள் சந்தோசமாய் கழியும். ரயிலில் வந்திருக்கும் அண்ணைகளும், அக்காக்களும் பெட்டி முழுவதும் சந்தோசமாய் வந்திறங்குவார்கள். விதம் விதமாய் சாப்பாடு, பலவிதமான ஊர்க்கதைகள் நானு ஓயா தியேட்டரில் படங்கள் என நல்ல சந்தோசமாய் கழியும் நாட்கள் மீண்டும் நானு ஓயா புகைவண்டி நிலையத்தில் கண்ணீர் திரையிட வழியனுப்பு அம்மாவின் ஏக்கப் பெருமூச்சுடன் நிறைவுறும்.

“அப்பாவின் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கலாம் தானே. ஏன் ரயிலேறி தூரப் போகிறார்கள்?” என்ற என் கேள்விக்குப் பதில் எல்லோருடைய சிரிப்புத்தான். நானும் ஒருநாள் ரயிலேற எல்லாம் புரிந்தது.

மலையகத்தில் பிள்ளைகளுக்கு கல்வி புகட்டிய அப்பா தன் பிள்ளைகளுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் நல்ல பள்ளிக்கூடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார். அவருக்கு உதவிட சித்தப்பாக்களும், மாமாக்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தனர்.

பெரியக்கா வயதுக்குவர அம்மாவும் எங்களுடன் தங்கிவிட்டாள். விடுமுறைகளில் அப்பா ரயிலில் வந்து போனார். வந்து போனவர் இளைப்பாறி நிரந்தரமாய் எங்களுடன் தங்கினார். அப்பாவின் எதிர்பார்ப்புகளை சிரமேற்கொண்ட பெரியண்ணையும் பேராதனை நோக்கி தன் காலடியை எடுத்து வைத்தான். அண்ணன் எவ்வழி நாங்களும் அவ்வழியே என்று மற்றவர்களும் பேராதனை, கொழும்பு எனப் பிரிந்து போனார்கள். சின்னக்காவிற்கு மட்டும் குசினி நன்கு பிடித்தது. கோவங்கள் விதம் விதமாய் போடப் பழகினாள். ரசித்துப் பார்ப்பதற்கு வீட்டில் நான் இருந்தேன்.

வீட்டில் இல்லாத வேளைகளில் சினேகிதர்களுடன் ஊர்சுற்றிக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய சினேகிதர்களை அப்பாவிற்குப் பிடிப்பதில்லை. எனக்கு அப்பாவின் புத்திமதிகள் பிடிப்பதில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நானும் அப்பாவும் முரண்படத் தொடங்கினோம். எனக்கும் அப்பாவிற்குமென இருந்த ஒரே சைக்கிள் முரண்பாடுகளுக்கு எண்ணை வார்த்தது. எனக்கு 'ரியூசன்' இருந்த வேளைகளில் அது அப்பாவுடன் வாசிகசாலையிலும், அப்பாவிற்கு அவசர வேலைகள் இருந்தபோது அது என்னுடன் ஒழுங்கைகளில் ஊர் சுற்றிக் கொண்டும் இருந்தது. இரவுச் சாப்பாட்டின் போது காரண காரிய தொடர்புகள் ஆராயப்பட்டபோது அழுகைகள், ஆவேசப் பேச்சுக்கள், சபதங்கள் எனக் கிளம்பி அம்மாவின் மதியஸ்தத்தினால் சமநிலைக்கு வருவதுமாயிருந்தது. (உண்மையில் அது என்பக்கம் சார்பாயிருந்தது).

எனக்கு அப்பாவைப் பிடித்த நேரங்களும் இருந்தன. அப்பா குடப்பதில்லை என்ற பெயர் ஊரில் இருந்தது. கொஞ்சம் குடித்தாலே வெறித்துவிடும் என்பது எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஒற்றைப் பனைக் கள்ளு உடம்புக்கு தெம்பு என்ற சூத்திரம் அவருக்குப் பாதுகாப்பாயிருந்தது. ஏதாவதொரு சனியில் பகல் பத்து மணியளவில் குடிப்பார். இல்லை அருந்துவார். கொஞ்சமாய் கிக் ஏற உளறத் தொடங்குவார்.

“டேய் என்னுடைய அம்மா அப்பம் கூட்டு வித்து என்னை படிப்பித்தா நீங்கள் என்னடாவெண்டால்....” என்று பழைய சரிதங்கள், ஏமாற்றங்கள், கதைகள் தொடர்ந்து வரும். இந்த வேளைகளில் எனக்கு அப்பாவைப் பிடித்திருந்தது. ரசிக்கவும் முடிந்தது.

பேராதனையும் அண்ணையை ஒரு Engineer ஆக உருவாக்கியது. மகாவலி project அவருக்கு வேலை கொடுத்தது. நான்கு வருடங்கள் நாட்டிற்கு பணியாற்றிவிட்டு கட்டுனாயக்காவில் விமானமேறினான். கொழும்பு உருவாக்கிய Doctor ம் கட்டுநாயக்காவில்தான் விமானமேறினான். இப்போது எங்களிற்கு பணம் பல ரூபங்களில் வந்தது. அவற்றின் பெருக்கக் காரணிகள் அப்பாவிற்கு சந்தோசம் தந்தது. ஆனால் அவர் வெளிக்காட்டவில்லை. நாங்கள் புதிதாகக் கட்டிய வீடு எல்லாவற்றையும் பறை சாற்றியது. ஊரில் செத்த வீடுகளிலும், கல்யாண வீடுகளிலும் அப்பா முக்கிய நபரானார். நல்லதொரு கதிரை அவருக்காகக் காத்திருந்தது அல்லது மற்றவர்களினால் எழுந்து தரப்பட்டது. பின்னையது அப்பாவிற்குப் பிடித்திருந்தது. சின்னத் தலையாட்டல் அல்லது ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் இவை அப்பாவினால் மற்றவர்களுக்குத் தரப்படும் மரியாதை. முக்கியமான விவாதங்களில் அப்பா ஒன்றிரண்டு கருத்துகள் உதிர்க்கலானார். உதிர்ந்தவை பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அவர்களுக்கு பெண்பிள்ளைகள் இருந்தனர் அல்லது பணம் தேவைப்பட்டது. எங்கள் வீட்டுப் பணத்திற்கு குட்டியும் போடத் தெரிந்திருந்தது.

அண்ணர்மார் திரும்பி வந்து தங்களுடன் இன்னும் இருவரையும் கூட்டிச் சென்றனர். இப்போது எங்களிற்கு சுற்றம் கூடிவிட்டது. பெரியக்காவும் ஒரு Engineer அல்லது Doctor ஐத்தான் மணமுடிக்கலாம் என்றளவிற்கு படித்து முடித்துவிட்டு பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கும் பெரியண்ணை மாப்பிள்ளை பார்த்திருந்தார். (அண்ணி என்று சொன்னால் அடிக்க வருவான்). அவளும் ராமனிருக்குமிடம் பறந்து சென்றாள். சின்னக்காவின் செவ்வாய் தோஷம் அவளின் திருமணத்தைப் பின் போட்டது. “தங்கமான மாப்பிள்ளை” ஒன்று அவளுக்குக் கிடைத்தது அவள் அதிஷ்டம். ஆனால் அவர் பசுத்தோல் போர்த்தியிருந்தது பின்னர்தான் தெரிய வந்தது. சின்னண்ணை வண்டனில் நல்ல கடிவாளம் போடலாம் எனத் தன்னுடன் சின்னக்கா, அத்தானை அழைத்துவிட்டான்.

இப்போது ஊரில் நான், அப்பா, அம்மா மீதமிருந்தோம். என்னுடைய உள்சுற்றல்கள் Result Sheetல் வேறு வடிவத்தில் வந்திருந்தது. என்னுடைய சகோதரங்களும் இனியும் என்னை அங்கு விட்டால் பிழை என்று தங்களுடன் அழைக்கத் தலைப்பட்டனர். நான் அப்பா அம்மாவிற்கு உதவி தேவை என்று அங்கேயே இருக்கத் தலைப்பட்டேன். அம்மா இதற்குத் துணை நின்றுள்ளாள். இதற்குப் பின்னால் ஒரு பெண்ணும் இருந்தாள் என்பதுதான் உண்மை. அம்மாவிற்கு இது தெரிய வந்தபோது அம்மாவே முன்னின்று “நீயும் போய்ச் சேர் ராசா” என்று அனுப்பி வைத்தாள்.

பல வெளிநாடுகளும் சுற்றி வந்து தன்னுடைய உடல்நிலைக்கு ஏற்ற காலநிலை கொண்ட நாடு Australia தான் என்று வந்துவிட்ட பெரியண்ணை இங்கு என்னை அழைத்துவிட்டான்.

நானும் வந்தது முதல் படிப்பதும் வேலை செய்வதுமாயிருந்து முழுநேரவேலை செய்யத் தொடங்கி அப்பாவையும் அம்மாவையும் அழைத்த போது, "உந்தக் குளிக்குள்ளை நாங்கள் வந்து என்ன செய்யிறது" என்று அப்பா எழுதினார். வீடுகள் வளவுகளைப் பார்ப்பதற்கும் ஆளில்லை என்றார். உண்மைதான் நாங்கள் அனுப்பிய பணத்தை ஒரு வலைபோல் ஊரில் பரவிப்போட்டிருந்தார். அதில் பல சிக்கலான முடிச்சுக்கள் இருந்தன. முடிச்சுக்களை அப்பாவினால்தான் அவிழ்க்க முடியும் அவிழ்க்காமல் அப்பாவால் வரவும் முடியாது. அம்மாவும் அயோத்தியை விட்டு வரமாட்டாள் என்று தெரிஞ்சு அமைதியானேன்.

இன்று காலை ஒரு Telephone call ல் அப்பாவின் மரணம் செய்தியாக வந்தது. பெரியக்கா அழுதுகொண்டே செய்தி சொன்னாள். என்ன செய்வது இப்படிப் போய்விட்டாரே என்று குளறி அழுதாள். ஒரு கட்டத்தில் வரப் போகும் Telephone bill அவளது அழுகையை கட்டுப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். பின் அத்தான் பேசினார். அம்மாவை என்ன செய்யலாம் என்று யோசனை கேட்டார். கவலைப்படாதே என்று சொன்னார். அண்ணைக்குப் பக்குவமாய் செய்தி சொல்லச் சொன்னார். ஆங்கிலத்தில் ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறிவிட்டு வைத்தார்.

அண்ணையிடம் போய் நேரம் பார்த்து சேதி சொன்னேன். கண்ணைமூடி அமைதியாய் இருந்தார். உடம்பு மட்டும் இலேசாகக் குலுங்கியது. அண்ணி அழுதாள். "பேர்ப் பிள்ளைகளைக் கூடப் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லை" என்று சொல்லி அழுதாள். பின் தேவீர் தந்து ஆறுதல் சொன்னாள். குடித்துவிட்டு வந்தேன்.

வீடு வந்து கட்டிலில் படுத்திருந்தேன். சின்னக்கா phone பண்ணினாள். சத்தியமாய் அழுதாள். என்னை, அப்பாவை, தன்னை எல்லாம் நினைத்துக் கதைகள் பல சொல்லியழுதாள். நீயாவது அவையனோடை கடைசிவரைக்கும் இருந்திருக்கலாம்தானே என்றாள். நான் அமைதியாய் எல்லாம் கேட்டேன். பின் தானே தன் பிழையுணர்ந்து "நீ அவளைக் கூப்பிடு; நான் உனக்கு support" என்றாள். சரி பார்க்கலாம் என்றேன். அவளுக்கு நான்தான் Telephone bill ஐ ரூபக மூட்டினேன். பின்பும் ஏதோ எல்லாம் கூறியழுதாள். தான் என்னைக் கவலைப்படுத்துவதை உணர்ந்தபோது, பின்னர் phone பண்ணுவதாய் கூறி வைத்தாள்.

யாழ்ப்பாணம் போவது பற்றி யாரும் நினைக்கவுமில்லை. பேசவும் இல்லை. அந்தளவிற்கு அங்கு பிரச்சனைகள் இருந்தன.

*

*

*

*

தூரத்தே தீயணைப்பு வண்டியொன்றின் சங்கொலி கேட்டது. அப்பாவிற்கு யார் கொள்ளி வைத்திருப்பார்கள் என்று நினைத்தபோது அழுகை வருவது போலிருந்தது. அழவேண்டும் போலவும் இருந்தது. மெல்லமாய் bath room போய் shower ஐத் திறந்துவிட்டு தண்ணீரில் நின்றபடி அழத் தொடங்கினேன்.

என்ன விநோதம் பாரு.

எஸ்.பொ

ஓடுவது என்ன? காலநதியா? வசக்கோப்பு மடுவத்திலே சலனப்படச் சுருள்கள் கூட ஓடும்! 'பாரு, பாரு! என்ன விநோதம் பாரு!' என்று கந்தசாமி கோயில் வீதியிலே கத்தியவன் வைத்திருந்த ஒரு பெட்டிக்குள் கண்களை துழைத்து, ஏதோ உருவங்கள் அசைந்ததைப் பார்த்ததாக இலேசான நினைவு...

எதிர் வீட்டில் குடியிருந்த பராசக்தி அக்கா காட்டியதுக்கும் பெயர் வசக்கோப்பா? வழக்கம் போல வெண்தாழக் கிழவர், ரயில் பாதை ஓரத்திலே, கிழக்குக்கு முதுகு காட்டி வெய்யில் காப்பீது கொண்டிருக்கிறார். அது அவர் வாலாய்ப்படுத்திய சூரிய நமஸ்காரம். இப்பொழுதெல்லாம் வண்ணாத்திப் பூச்சி பிடிக்கிறது அவ்வளவு சுதியில்லை எங்கீற போக்கு. ஒமோம்; நான் கொஞ்சம் முத்திப் போனன். எதிர் வீட்டு வேலிக்கு மேலாவை இலேசாகத் தெரிந்த முகம் சடுதியாக மறைகிறது. "என்னெனை அப்ப! உந்தத் தட்டுவாணியன் வீட்டுக்கு முன்னாவை குடியிருந்து வசக்கோப்புக் காட்டுறாளவை... பாத்துக் கொண்டிருக்கிறதே?... பேந்து எங்கடை வீடுகளிலை குமர் குஞ்சுகளை வைத்துக் காப்பாத்துறதில்லையே?...'' வார்த்தைகளை மட்டுமல்ல, எச்சிலயும் தூவானம் பீச்சிக்கொண்டு ஓட்டை நாகேசர் வந்து சேர்ந்தார். முடிச்ச. அந்த முடிச்சை உசுப்பேலா. படுமுடிச்சுத்தான். வசக்கோப்பிலை நெடுங்காலமாய் நாரதராய் நடிச்ச மஹாதேவர்கூட நாகேசரிடம் பாடம் படிக்க வரவேணும். பேந்தென்ன? ஒரு மாதத்துள்ளை பராசக்தி அக்கா குடும்பம் கலட்டிப் பக்கம் போயிட்டினம்.

வசக்கோப்புப் பார்க்கிறது வேறு சங்கதி எண்டது அப்பவும் எனக்குத் தெரியும். நான் உசுக்குட்டியனாய் இருக்கேக்கை நடந்தது எனக்கு நல்ல ஞாபகம். அண்டைக்கு முழுவதும் வீட்டிலை வசக்கோப்புக்குப் போற கதைதான். திருவிழாக்குப் போறதுக்கு அடுக்குப் பாக்கிறதைப் போல. பெண்டுகள் நகை நட்டுகள் இரவல் வாங்கிறதிலை வலு கரிசனை. இதிலை ஏதோ புதினம் இருக்கு எண்டது எனக்கு விளங்கிப்போச்சு. பேந்தென்ன? நானும் வருவனெண்டு கூத்தடிக்கத் துவங்கிட்டன். அழுதால் கண்களிலை கண்ணீர் வராட்டிலும், மூக்காவை ஒழுகும். என் அழுகைக்கு மசியாத அப்பையாவோ? line clear! அப்பையாவின் தோளிலை சவாரி செய்து வசக்கோப்புக்குப் போனான். அது UDC யிலை நடந்தது. யாழ்ப்பாண Town Hall க்கு அப்ப அதுதான் பெயர். என்னைக் கொண்டு போகேக்கிள்ளை அப்பையாவுக்குத் தெரியும், சனியனை விலை குடுத்து மடியிலை கட்டிக் கொண்டு போறமெண்டு! அன்று பார்த்த படம் ஞாபகமில்லை. நல்லாக் கடவைக் கொட்டை கொறிச்சனான்.

பிறகு சம்பத்தரிசியார் கல்லூரியிலை இங்கிலீசுப் படிப்பு. ஸ்டேஷனடியிலை, எவரெஸ்ட் மூறாமை ஒட்டினாய் போல வசக்கோப்புக்கான விளம்பரப்படங்கள் ஒட்டுப்பட்டிருக்கும். அந்தப் படங்களைப் பார்த்து வானீர் வடிக்கிறது முக்கியமான பொழுதுபோக்கு. நாங்கள் கொஞ்சம் வளந்திட்டம் எண்ட

நினைப்பு வீட்டிலையும் தோன்றியிருக்க வேண்டும். இதனால் சில சலுகைகள் அவற்றுள் ஒன்று பொங்கல், புது வருஷம், தீபாவளி ஆகிய மூன்று பெருநாள்களை அண்டி, நாங்கள் வசக்கோப்புக்குப் போகலாம். அப்ப யாழ்ப்பாணத்திலை இரண்டே இரண்டு வசக்கோப்பு மடுவங்களே இருந்தன.

நீகல் தியேட்டிலை கச்சேவையாணி எண்ட படத்துக்குப் போனது வடிவா ஞாபகம் இருக்கு. அது புல்லுக்குளத்துக்குப் பக்கத்திலை. முன்னாலை அதரும் கோட்டையும். போதாக்குறைக்கு முனியப்பர் காவல். நீகலுக்குப் பக்கத்திலை ஒரு பெற்றோல் குதம். அதுக்குப் பின்னாலை ஒரு பேரிச்ச மரம் நிண்டது. அந்த மரத்திலை படுங்கின பச்சைப் பேரிச்சம்பழம் திண்டிருக்கிறன். கடையிலை வாங்கித் தின்னுற பேரிச்சை போலை அவ்வளவா இனிக்காது. கொஞ்சம் கசறும். பேந்து அது பட்டுப் போச்சு. உப்புத் தண்ணி ஊறினதாலை பட்டுப்போச்சு என்று அப்பையா சொன்னவர். வீரசிங்கம் மண்டபம், பெரிய தபால் கந்தோர் என்ற கட்டடங்கள் அப்ப கிடையாது. அதெல்லாம் ஒரு பெரிய தென்னந்தோட்டம். பெரிய மாமாதான் அதைக் குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தவர். இதனாலை நீகலிலை டிக்கற் எடுக்கிற சண்டியன்மாறாை அவருக்கு வடிவாத் தெரியும். மாமாணீன் கூட்டாளியான பொரிச்சமீன் செல்லையாவுக்கு அவங்களெல்லாம் செரியான மரியாதை. அன்று தீபாவளி. அண்ணன்மாறையும் என்னையும் வசக்கோப்புப் பாக்க வரச் சொல்லி மாமா வீசனம் அனுப்பினவர். எங்களுக்குக் குண்டியிலை தட்டின புளுகம். வெண்தாடிக் கிழவர் வசக்கோப்புக்குப் போனதேயிலிலை. 'உந்த வசக்கோப்பாலை உலகமே அறியும்... இருந்து பாருங்கோ' என்று அறம்பாடுவது அவர் வழக்கம். தீபாவளி ஏத்தத்திலை இதை மறந்து போளார்.

கொழும்பாருக்குத்தான் மற்ற வகுப்புகள் கட்டும். சுத்த சுயம்புவான யாழ்ப்பாணிகளுக்குக் கலரிதான் கட்டுபடியாகும். கலரி டிக்கற் 'இருபத்தைத்து சேம்' அப்ப அது பெரிய காசு. கலரிக்குப் போனாத்தான் பத்தியம் என்றும் சொல்லலாம். கலரி மகாசனங்கள் வெத்திலையைச் சப்பிக்கொண்டு பாப்பினம். 'புளிச் புளிச்செண்டு' ரிவத்திலை துப்பினாத்தான் வெத்திலைக்கு சமடி. இருட்டுக்குள்ளை போய் இந்த வெத்திலைத் துப்பலை மிதிச்சு, சில வயம் சறிக்கீஸங் காட்டி, வாங்கிலை நெருக்குப்பட்டுக் குத்துறதிலை ஒரு கவாதி இருக்கு. சுருட்டும் பீடியும் தாராளமாகப் புகைப்பார்கள். ஒரே நாத்தம். கலரிக்கு ிடா அம் இல்லை. சன நெருக்கத்திலை வேர்வை நாத்தமும் சேர்ந்து கொள்ளும். இத்தகைய திவ்வியச் சூழலிலே வசக்கோப்பு பார்க்கக் குடுத்து வைச்சிருக்க வேணும்!.

அந்தக் காலத்திலை 'க்யூ' 'போலிங்' எண்ட சங்கதிகளை நாங்கள் அறியமாட்டம். இவை யப்பான்காரன் கொழும்பிலை குண்டு போட்ட பிறகு வந்த சமாச்சாரங்கள். கூட்டத்திலை நெருக்குப்படுறதிலையும் வீரம் கண்டனாங்கள். வல்லவனுக்குத்தான் காலம். இப்பவும் யாழ்ப்பாணத்திலை இப்படி எண்டுதான் சொல்லுகினம். அப்ப கலரி டிக்கற் எடுத்துக் குடுக்கிறதுக்கெண்டே சண்டியங்கள் இருந்தவை. இவையளைக் கண்டோடனை மதிக்கலாம். நேந்தேவை பின்னின 'ஆம் கட' பென்னியன் போட்டிருப்பினம். நேந்தை பின்னக்கடிய நோனாக்களும் அப்ப இருந்தவை. யாழ்ப்பாணப் பெண்குலம் தங்கள் ஆண்மையைக் கொளரவிக்க வேண்டுமென்பதிலும் சண்டியர் வலு கவளம். ரெண்டு மூண்டு வெப்பாட்டு வெச்சிருக்காதவளும் ஒரு சண்டியனே? இந்த நெரிவு சளிவுகளைப் பிற்காலத்தில் கெட்டவன் நடேசன் மூலம் அறிஞ்சனான். அவனும் நானும் ஒரு சாலை மாணாக்கர். நேந்தை பென்னியன் சண்டியர் எனக்கும் முந்திய தலைமுறை. இந்தச் சண்டியர் கூட்டத்துக்குள்ளை துழைஞ்சால், தன்பாட்டிலை வழி வீலகிவிடுவினம். இல்லாட்டில் உத்தரிக்க வேண்டியதுதான். கச்சே தேவயாணிக்குக் கலரி டிக்கற் வாங்க மாமா நீயமித்த சண்டியன் கூட்டத்துக்குள்ளை பூந்தான். கொஞ்ச நேரத்தில் முள்ளுக் கம்பிகளுக்கு மேலாலை மாயஞ்சு வந்தான். கையிலை ஒரு கத்தை டிக்கற்றுங்கள்!.

நீண்ட காலமாக தமிழ் சினிமாவிலை கொடிக்கட்டிப் பறந்த கதாநாயகியான டி.ஆர். ராஜகுமாரி நடிச்ச முதல்படம் கச்சதேவயானி. இந்தக் காலத்தில் கன்னட - ஆந்திர - மலையாளப் பெண்கள்தான் சினிமா நாயகிகளாகப் பவனி வருகிறார்கள். அந்தக் காலத்திலும் இதே கதிதான். ராஜம்மா, ஜமுனா, வீந்தியா, சந்தியா, சரோஜாதேவி, ஜயந்தி, ஜெயவலிதா, கண்ணாம்பா, காஞ்சனமாவா, புஷ்பவல்லி, அஞ்சலிதேவி, பானுமதி, சாவித்திரி, சிறீதேவி, வலிதா, பத்மினி, ராகினி, அம்பிகா, ராதா, ரேவதி எண்டு கண்ணை மூடிக் கொண்டு உம்பாரமாகப் பெயர்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். ராஜகுமாரி போன்ற ஒரு சிலரே தமிழ்ச்சினிமா. இவளுக்கு கதாநாயகனாக கொத்மங்கலம் சீறு. அதிலை கொத்மங்கலம் சுப்புவும் நடிச்சவர். (இவர் 'தில்லானா மோகனாம்பாள்' ஆசிரியர்; இலக்கியகாரர்; வில்லிசை வேந்தர்.) பேய்த்தனமாக இவரும் சகோதரர் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டனர்.

ரீகல் தியேட்டரிலும் பார்க்க, வின்ஸர் மடுவத்துக்கு ஒரு பெரிய வரலாறு உண்டு. இப்ப லிடோவாக மாறியிருப்பதுதான் ஒறிஜினல் வின்ஸர் மடுவம். தமிழிசைக்குப் புதிய புகழ் சேர்ந்த எம். எஸ். சுப்புலட்சுமி நடித்த சாவித்திரி, சகுந்தலை போன்ற டாக்ஸீஸ்கள் முதன் முதலிலை இந்த மடுவத்திலைதான் ஓடின. எம். எஸ். பரமேஸ்வராக்கல்லூரி கார்னிவேலுக்கு வந்தபொழுது, யாழ்ப்பாணம் ஸ்டேஷனில் ஒரு பாட்டுப் பாடினா. பாத்தனான். அவ அப்ப தியாகபுமிச் சிலை கட்டியிருந்தவவாம். சகுந்தலையிலை எம்.எஸ்.லோட நடிக்க ஏலா எண்டு எம்.கே.தியாகராஜ பாகவதர் ஒதுங்கியவர் எண்டு ஆரோமம் சொன்னால் அப்பச்சிக்கு மூக்கிலை கோபம் வந்திடும். காத்தாங்குத்திலை மாறியம்மனாக நடிச்ச அப்பச்சி போர் பெற்றவர். நல்லாப் பாடுவார். பாகவதருடைய பரம பக்தரும். 'என் சொந்தக்காரன்' என்று கெறுவும் பேசுவார். சிவகவி றிவீஸாகி இருந்த காலத்தில், ஒவ்வொரு நாளும் முதல் ஸோ பார்க்க அவர் போவார். அன்றைக்கு அப்பையாவுக்குக் கொஞ்சம் கீறு. சுதியிலை இருந்தவர். அப்பச்சியைப் பார்த்து 'என் வின்ஸர் மடுவத்தைத் தகரக் கொட்டகை எண்டு சொல்லுறம்?' எண்டு அப்பையா கேட்டவர். 'என்ன பேய்க்கதை? தகரத்தாலை அடைச்சதை தகரக் கொட்டகை எண்டுதானே அழைப்பினம்' எண்டார் அப்பச்சி. 'அப்ப, ரீகல் தியேட்டர் முழுதும் கொங்கிறீட்டிலையோ கட்டப்பட்டிருக்கு?' என்று அப்பையா அடுத்த மொக்குக் கேள்வியைக் கேட்டு மடக்கிப் போட்டார். அவர் அண்டைக்குச் சொன்ன வர்த்தமானம் இண்டைக்கும் நல்ல ஞாபகம்.

துரைராஜா முதலானிதான் அதன் சொந்தக்காரர். அவர் புலி வளர்த்தவர். குதிரையிலை சவாரி செய்தவர். துவக்கும் கையுமாகப் போவாராம். பெரும் பணக்காரன் எப்படி ஆடம்பரமாக வாழலாம் என்பதுக்கு அந்தக் காலத்திலை இலக்கணம் வகுத்தவர். பணக்காரர் எதிலும் நூதனத்தைத் தேடும் வசதி படைத்தவர்கள். அவர்களுடைய சாதகங்களில் பல இடங்களிலே 'நூதன ஸ்திரி சேர்க்கை' என்று எழுதப்பட்டிருக்கும். யாழ்ப்பாணத்துப் பெண் குவத்தின் கற்பு நெறியைப் பிசக்காது, இந்த 'நூதன ஸ்திரி'களை மதறாஸிவிருந்து பிடித்துக் கொண்டு வந்தார்கள். சில புள்ளிகள் கோயில் திருவிழாக்களைச் சாட்டி சதுர்க்காரிகளைக் கூட்டி வந்தார்கள். திருவிழாவிலே புதிய சதுர்க் கச்சேரியைச் சேர்ந்த கியாதி ஒரு புறம். நூதன ஸ்திரி சேர்க்கையாலே கிடைக்கும் இன்பம் மறுபுறம். துரைராஜாவைப் பொறுத்த மட்டில் சதுர்க்காரிகள் மலிவு விலைச் சரக்குகள். வின்ஸர் மடுவத்திலே நாடகம் போட டிறாமா கொம்பனிகளை அங்கிருந்து தருவித்தார். இந்தக் கொம்பனிகளிலே பல நடிக்கையும், உறவினர்களும் இருந்தார்கள். வயசுக்கும் வகைக்கும் ஒவ்வொன்றாக நூதனங்கள் குலையாக வந்தன. அவர்கள் இங்கு பாத சேவை செய்ய மறுத்தால் வந்தது வினை. 'வயித்து வலியையும் வடக்கத்தையானையும் நம்ப்போது' எண்டு வசனம் பேசி, ஒப்பந்தப் பணம் கொடுக்காது, பட்டினி போட்டு அவமானப்படுத்தி அனுப்பி வைப்பார்கள். நாடக உலகத்திலே கிட்டப்பாவும் சுந்தரரம்பாளும் ஒரு கலக்குக் கலக்கினலை

எண்டதைப் பழைய கட்டைகள் அறிவினம். சுப்பையா பாகவதரும் ஒரு காலத்திலே கியாதி பெற்ற நாடக நடிகர். அவர் வின்ஸர் மடுவத்திலே நாடகங்கள் நடத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவருடன் வந்த நாடகக்காரிகள் சிவர் முதலாளியுடன் முரண்டு பண்ணியிருக்க வேணும். பழைய கதை. இதனாலே கோபங்கொண்ட பாகவதர் 'இந்த இடம் தகரக் கொட்டகையாக மாறவே' என்று அறம் பாடினாராம். அறம் பாடியதைத் தொடர்ந்து மடுவத்தைச் சுற்றியிருந்த வளவிலே தகரப் பற்றைகள் முளைத்தனவாம். இதிலிருந்து வின்ஸர் மடுவம் தகரக் கொட்டகை என வழங்கவாயிற்று. அந்தக் காலத்துக் கலைஞர்களுக்கு அறம்பாடும் அருட்சக்தி இருந்ததாக அப்பையா நம்பினார். துவரம்பருப்புச் செடி போன்றது தகரை. வின்ஸர் வளவிலே அது வளர்ந்து காடாகிக் கிடந்ததை நான் பாத்திருக்கிறேன்.

நேந்தை பென்னியன் சண்டியரின் ஆதிக்கம் வின்ஸர் மடுவத்திலும் இருந்தது என்று சொல்லத் தேவையில்லை. பிற்காலத்திலை அந்த மடுவத்திலைதான் கோணான் தோட்டத்து மணியத்தை நடேசன் 'பி' ஆக்கினவன். அந்தக் கியாதியானதை அவன் கொட்டித் தெய்வேந்திரத்துக்கு வலது கையாக மாறியவன். இவர்கள் எல்லாருக்கும் முந்திக் கொக்குவில் சண்டியன் ஒருவனுடைய ஆதிக்கமே தகரக் கொட்டகையில் இருந்தது. அவன் ஆளைத் தெரியாமல் துரைராஜா முதலாளியோடையும் கொழுவிக்க கொண்டான். பிறகென்ன? முதலாளி துவக்கெடுத்து, அந்தச் சண்டியன் சுட்டுக் கொண்டு போட்டார். முதலாளி இழுபடாமல் அப்புக்காத்தார் ஜி.ஜி காப்பாத்தினார் என்று நினைவு. வண்ணாங்குளத்து வடக்குக் கரையிலே எழுந்திருந்த இந்தத் தகரக் கொட்டகைக்கு இன்னும் பல கியாதிகள் இருந்தன.

அந்தக்காலத்து சுப்பர் ஸ்டார் எம்.கே. தியாகராஜா பாகவதர்தான். பாட்டிலை வலு விண்ணன். அவர் பாடிய அத்தனை பாட்டுகளும் Hit! ராசா அண்ணா சடங்கு வீடுகளுக்கு குரம்போன் பெட்டி கொண்டு வந்தால், அவர் பாடிய தட்டுகளை மறக்காமல் கொண்டு வருவார். ஓட்டை நாகீசரைப் போன்ற விபரம் அறிந்தவர்கள் படத்தையும் பாட்டையும் சொல்லிக் கரைச்சல் குடுப்பார்கள். அவர் நடக்கும் படங்களிலை நாயகிகள் முக்கியமில்லை. எஸ். டி. சுப்புசட்சுமி, வசந்தசேனா என்று யார் யாரோ ஜோடியாக நடத்தார்கள். ஆனால், சிந்தாமணியிலை அவர் ஜோடியாக நடத்த அசுவத்தம்மாலை மறப்பதற்கில்லை. அவளுடைய தரிசனத்துக்காகச் சிவர் ரயில் ஏறி மதுரைக்குச் சென்றார்களாம். சிவருக்குப் பைத்தியம் புடப் பிடிச்சதாம். 'அந்தத் தோற்றை கசம் பிடிச்சச் செத்தவன்' என்று அவள் புராணத்தை நாகேசர் முடிப்பார். இந்த இடத்திலை இன்னொரு விஷயத்தைக் கட்டாயம் சொல்லவேணும். இந்தக் காலத்திலை காதல் காட்சிகள் உபத்திரவமான வேலை. ரொட்டிக்கு மா பினைகிறார்களோ, இல்லாட்டில் முதுகிலை மண்டபச் செய்யும் குஸ்தி வேலை செய்கிறார்களோ, கொட்டுப்பட்ட மையை ஒத்துத்தாளிலை ஒத்தி எடுக்கிறார்களோ என்று நிதானிக்க ஏலாது. அந்தக் காலத்திலை ரெஸ்ட்பெக்டான மூன்றடி இடைவெளிவிட்டுத்தான் காதலர்கள் பேசினார்கள், பாடினார்கள். உச்சமான காதல் வசனங்கள் 'பிரியே! 'நாதா!' என்று இருக்கும். காதல் வசப்பட்ட நாயகி மயக்கம் போடுவதாகவும் காட்சிகள் வரும். அவளுக்கு பிரக்ஞை மீளும் பொழுது 'நான் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறேன்?' என்று கேட்பாள். அப்பொழுது கவி மகாஜனங்கள் படம் ஓடும் மடுவத்தை நினைவில் வைத்து 'ஈ இந்த மடுவத்தில் இருக்கிறாய்!' என்று கூச்சலிட்டு விசிலடிக்க வேண்டும். விசிலடிக்கும் திறமையை வைச்சே ரஸனை மட்டிடப்பட்டது. விசில் அடிக்கிறதிலை இன்றளவும் நான் சக்கையன்.

அழகிய அடுக்கு வசனங்களை வசுக்கோப்புக்குக் கொண்டு வந்த பெருமை இளங்கோவினைச் சாரும். கண்ணகி, மஹாமாயா போன்ற படங்களிலை அந்த வசன வல்லபத்தைக் கேட்டு மகிழலாம். அப்படிப்பட்ட வசனங்களைப் பேசி படிப்பகம்

நடப்பதில் பி. யூ. சின்னப்பா கெட்டிக்காரன். அவர் அந்தக் காலத்து ஐக்கலப் பிரதாபன். பல முன்னணி நடிகைகளுடன் நட்ச்சவர். சீனா சிலம்படி விளையாட்டிலும், எம்.ஜி.ஆருக்கும் அப்பனாகத் திகழ்ந்தார். ஆனாலும், அவரை 'ஆகூன் ஹீரோ' என்று யாரும் கொண்டாடியதில்லை. சின்னப்பாவுக்கு முந்தியே பல சண்டைப் படங்கள் வந்தன. முந்தியெல்லாம் கனக்க, மலிவான சிரியல் படங்கள் ஆங்கிலத்தில் வந்தன. ஒரு கதாநாயகன் தன்னந்தனியாக முப்பது நாற்பது எதிராளிகளை அடித்து விழுத்துவான். இதினை கெட்டித்தனம் என்னடாவெண்டால், எவ்வளவு சண்டை பிடிச்சாலும் கதாநாயகனின் தொப்பி கழன்று விழாது! அன்று தொடக்கம் இன்றைய மணித்தினம் வரை ஹோலிவுட் படங்களை 'கொப்பி' அடிச்சுத்தானே சினிமாப் பிழைப்பு நடத்தும்? அந்த serial படங்களைப் போல தமிழில் மின்னல்கொடி, ரூபன் குழன், பம்பாய் மெயில் போன்ற சண்டைப் படங்கள் வந்தன. டி.கே. ரூக்மணிதேவி, நாடியா போன்ற நடிகைகள் வீர சாகஸம் புரிவதில் முன்னணியிலே திகழ்ந்தார்கள். ஆனால், அந்தப் படங்களிலே நடத்த எஸ்.எஸ். கொக்கோதான் Action King. அவர் ஒரு விசில் அடிச்சுப் பின்னாலை எம்புவார். மறுகணம் கட்டிடத்தின் உச்சியில் நிற்பார். இன்றைக்குச் சினிமாக்காரர்கள் என்னென்னவோ கூத்துகள் ஆடுகிறார்கள். அவர்களுடைய மசாலா ஸ்ரண்ட் வியாபாரத்துக்கு வழிகாட்டிய இருந்த கொக்கோவுக்கு ஒரு நினைவுச் சின்னம் எழுப்பினால் கெட்டா போய்விடுவார்கள் எங்கிற ஆதங்கம் இப்பவும் எனக்கு உண்டு.

என்றாலும், நாயகர்களுக்காகக் கோஷம் போடும் தமிழர்களுடைய பாமரத்தனமான ரஸனை இன்றிருப்பது போலவே என்றும் இருந்தது என்பதை எண்ணித் திருப்திப்படலாம். இன்று ரஜனியா கமலா என்று கோஷம் போடுகிறோம். நேற்று சிவாஜியா எம்ஜியாரா என்று கோஷம் போட்டோம். அன்று எம்.கே.டி. பாகவதரா சின்னப்பாவா என்று கோஷம் போட்டோம். இதைச் சொல்ல வெட்கப்படவில்லை. நான் சின்னப்பா கட்சி.

அந்த ஆளானப்பட்ட சின்னப்பாவுக்கு 'சான்ஸ்' வாங்கிக் குடுக்கிறதினை கே. தவமணிதேவிக்குப் பெரிய பங்கு இருந்தது என்ற ஒரு சாட்சியத்தைக் கிட்டடியிலை வாசிச்சனான். சிங்கள சினிமாவின் முதலாவது கதாநாயகியாகவும் பாடற் குயிலாகவும் செழுமை சேர்த்தவர் ரூக்மணிதேவி. அவர் ஒரு தமிழ்ச்சி. அவவுக்கும் முன்னோடியாக விளங்கி தமிழ் வசக்கோப்பு உலகத்திலே ஈழத்தமிழருக்கு ஒரு கியாதியை ஏற்படுத்தியவர் தவமணிதேவிதான். பாலுமகேந்திராவும் குகநாதனும் அவவுக்குப் பேரப் பிள்ளைகள் போல. அவவுக்குப் பூர்வீகம் மாண்பாய் - நவாஸிப் பக்கம் என்று சொல்லுவீனம். ஆடலிலும் பாடலிலும் வல்ல கலைஞராகவே சினிமா உலகில் தழைந்தார். இராமேஸ்வரம் புரோகிதர் ஒருவரைக் கலையாணஞ் செய்து அமைதியான குடும்பப் பெண்ணாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் ரெண்டு மூன்று சந்தர்ப்பங்களிலே அவவை நேரிலே கண்டிருக்கிறன். அவ வனமோகினி எண்ட படத்தினை கதாநாயகியாக நட்ச்ச ஒரு கலக்குக் கலக்கினவ, நீச்சல் உடையிலை யானையிது அமர்ந்து வரும் அந்த வடிவான காட்சி இப்பவும் கண்ணுக்குள்ளை நிக்ரு. சில்கு சுமிதாக்களும், குயிலிகளும், டிஸ்கோ சாத்திகளும் எதை எதையோ அவிழ்த்துக் கவர்ச்சி காட்டினாலும், வனமோகினியிலே சிந்திய இயற்கைச் செழுமைக்கு ஈடாக மாட்டா. ஆனால், தவமணிதேவியின் உடன்பிறப்புக்கள் அப்படி நினைக்கேல்லையாம். 'உவள் எங்கடை மானத்தை எல்லாம் சென்னையில் உரிஞ்சு காட்டுறான்' என்று ஆத்திரப்பட்டார்கள். வனமோகினி ஓடிய மடுவத்துக்குப் போய் அவ தோன்றும் காட்சியில் அவ செத்துப்போகும்படி சுட்டிருக்கிறார்கள். திரைபுரண்டதுதான் கண்ட மிச்சம்! இந்தச் சம்பவத்தை இரசிகமணி கனக செந்திநாதன், தமக்கே உரிய பாணியிலே சொல்லி, தொண்டையில் மணி கிலுக்கிச் சிரித்தார். ஆரும் காலத்தில், வசக்கோப்பின்போது நடிகர்கள் உயிருடன் தோன்றினார்கள் என்று அக்கால யாழ்ப்பாண மக்கள் பலரும் பாமரத்தனமாக நினைச்சார்களாம். வெள்ளைத் திரையைக் கட்டி, அதற்குப் பின்னால் நின்று திரிக்கீஸா

விடுறாங்கள் என்று யாழ்ப்பாணத்து உண்மை விளம்பி ஒருவர் ஆவேசப்பட்டாராம். அவர் வாந்தரும் எடுத்துக் கொண்டு திரைக்குப் பின்பக்கமாக தகரத்தைக் கழற்றிக் கொண்டு போனவராம். இந்தப் பழைய வசக்கோப்புச் சங்கதிகளை 'சொக்கா' போட்டு இரசிகமணி சொல்லும் பாணி நேரில் அனுபவிக்க வேண்டிய ஓர் இன்பமாகும்.

ஆனாலும், இந்த ஆடை குறைப்பு நாகரிகத்தைத் தவமணிதேவி அறிமுகஞ் செய்தார் என்பது மகா கொச்சத்தனமானது. பிற்காலத்தில் கே. சாரங்கபாணியின் கொமாடி ஜோடியாகவும் நடித்த கே.ஆர். செல்லம் நீச்சலுடையில் தோன்றி நடித்த ஒரு படம் வளமோகினிக்கும் முன்னர் திரையிடப்பட்டது. அந்தக் காட்சிகள் அடங்கிய படம் second run வந்தபொழுது விழுந்து விழுந்து பார்த்தது ஞாபகம் இருக்கு. ஈழத்தமிழருடைய கலைத் திறன்களை உரிய முறையிலே மதிப்பதற்கும் போற்றுவதற்கும் தமிழ்நாட்டினர் பெரும்பாலும் பஞ்சிப்பட்டனர். கரிசல்காடு கிராஜாநாராயணனின் எழுத்தைப் போற்றுவார்கள்கூட, ஈழத் தமிழுக்குத் தனி அகராதி வேணும் என்று இவ்வச ஆலோசனை வழங்கக் கூச்சப்படுவதில்லை. படித்தவர்கள் இந்தப்பாட்டுபட்டால், கோடம்பாக்கத்தில் குவிந்து கிடக்கும் அரைவேக்காடுக் கலைஞர்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? விபராக் கோட்டங்கள் நடத்தியவர்களையும், திருட்டுப் பிள்ளை பெற்றவர்களையும், சீவப்பட நாயகிகளையும் கண்டு கொள்ளமாட்டார்கள். இதுகூட ஒன்று சொல்லவேணும். இதெல்லாம் அடக்கிய ஒரு வினோத களவுகந்தான் வசக்கோப்பு.

சிறாம்பியடிச் சந்தியிலை இருந்த கொல்லன் கம்மாவையில், தெங்குகள் தறிக்கப்பட்டு வெலிங்க்டன் தியேட்டர் கட்டப்படத் துவங்கியது ஓட்டை நாகேசருக்கு சுவீப் விழுந்ததைப் போல இருந்திருக்கவேணும். அவருடைய வீட்டுக்கு முன்னால் கட்டப்பட்ட வெலிங்க்டனில் அவருக்கு ஆத்மார்த்த கரிசனை இருந்தது. அது மட்டுமல்ல, அதுதான் படமாளிகை எண்டு பொச்சுத்தார். தம்பு தேத்தண்ணிக் கடையிலை மசாவை வடையும் கடச்சு பிள்ளை டியும் குடிச்சபடி கட்ட வேலைகள் முன்னேறுவதை அவர் ரஸித்ததை நான் கண்டிருக்கிறேன். யாழ்ப்பாணத்திலை கட்டப்பட்ட மூன்றாவது வசக்கோப்பு மடுவம் வெலிங்க்டன். சிறிவள்ளி என்ற படம் இதிலை ஒகோ என்று ஓடியது. அந்தக் காலத்து குமர் நெஞ்சுகளை மட்டுமல்லாமல் நாயக நடுகைகளையும் தனது வச்சுத்தாலே கிறங்கடிக்கச் செய்த டி.ஆர். மறாலிங்கம் அதில் வேலன் - வேடன் - விருந்தன் ஆகிய மூன்று வேடங்களில் நடிச்சார். நடுகை வட்சுமியின் தாயும், ஐஸ்வரியாள்வின் பாட்டியுமான குமாரி ருக்மணிதான் வள்ளி. டப்பிங்க் செய்வதிலே ஏவி மெய்யப்பன் செட்டியார் சாதித்த வெற்றியாலும், அவர் நினைப் புனத்திலே பெரியநாயகியின் குரலிலே பாடிக் கிளிகளை வீரட்டினார். வள்ளியின் தோழியாக வந்த ஜெயவட்சுமி 'நாம் இருவர்' படத்தில் கதாநாயகியாக நடிச்சார். பழம் பெரும் நடிகள் வி.கே. ராமசாமி இந்தப் படத்தின் மூலம் சினிமாப் பிரவேசம் செய்ததுபோல, பி. ஆர். பந்துலு தமிழ்ப் பிரவேசம் செய்ததாக ஞாபகம். ஜெயவட்சுமி வல்வெட்டித்துறை அப்பனுக்குத் தமிழ்நாட்டுச் சின்ன வீட்டின் மூலம் பிறந்தவர் என்று அந்தக் காலத்தில் பேசிக்கொண்டார்கள்.

விழுமியங்களைப் பற்றிச் சாமியர்கள் பேசட்டும். காட்டுறதைக் காட்டிப் பிடுங்கிறதைப் பிடுங்கும் ஒரு பிளிளஸ் ஆகவே வசக்கோப்பு என்னும் சினிமா, குறையும் சிவம்பும் உடைய தமிழ் மக்களாலே மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. கலையாவது, கத்தரிகாயாவது? இருந்தாலும், உலக மகாசாதனையை நடத்தியதும் தமிழ் சினிமாதான் எண்டதை எந்தக் கொப்பளாலும் மறுக்கேலா! ஞானிகளாலும், அறிஞர்களாலும், சிந்தனையாளராலும், பரமாத்களாலும், மகாத்மாக்களாலும் சாதிக்கமுடியாதவற்றை வசக்கோப்புக் கவர்ச்சியை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு, தனி ஒரு மனிதனாகப் புரட்சித் தலைவர் எம்ஜியார் சாதித்தார். புறணி அளக்கத் தேழ்வையில்லை. 'சதிலீலாவதி'யிலை நடிக்கத்

துவங்கி, படைவீரனாகவும், வீரகு தலையனாகவும், ஹோன்னைப்ப பாகவதருக்கு அப்பனாகவும் சினச் சின்ன றோல்களிலே பல காலமாக நடிச்சக் கொண்டிருந்தவர் என்பது உண்மை. இது வெட்கமே? கதருடை பக்தராய் கோவை சென்றல் ஸ்ருடியோவை BIT PARTS பெற வலம் வந்து கொண்டிருக்கேக்கை, ஜூபிட்டர் மொஹிதீன், டைரக்டர் அந்தோனிசாமி ஆகியோரின் அனுதாபத்தைப் பெற்றார். அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட 'ராஜமுமாரி' என்ற மந்திர - தந்திரப் படத்திலே கதாநாயகனாக நடிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பெயர் எம்.ஜி. ராமச்சந்தர். அவருக்கும் கன்னடத்துப் பெண்களுக்கும் அப்படி ஒரு ராசியாக்கும்! கதாநாயகி கே. மாலதி. அவர் வாயசைக்க 'கண்ணாரக் காண்பதெப்போ...' என்று அவருக்காக முதலாவது பாடலை மாரியப்பா பாடியதாக ஞாபகம். இதிலேதான் 'பகு' எங்கிற கொமடி றோலில் நம்பியார் சினிமாப் பிரவேசம் செய்ததாகவும் நினைவு. இதற்குப் பிறகும் சில படங்களிலே அவருக்கு செகண்ட் கதாநாயகன் வேஷமே கிடைத்தது. இந்தப் படத்தில் இரண்டாம் நாயகியாக நடித்த தலமணிதேவியின் கவர்ச்சியையும் மயக்கும் நடிப்பையும் விழுங்குவதற்கு அது நிலீஸான றீகல் தியேட்டரை விசிலடிச்சான் குஞ்சுகள் மொய்த்தார்கள் என்பது மெய்.

கவர்ச்சி காட்டி நடிப்பதிலே தலமணியையும் ஏப்பமிடும் வகையில் வி. என். ஜானகி வசக்கோப்பு உலகில் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார். அக்காலக் கச்சுகளை இறுக்கிக் கட்டி, உபரியானவை முகம் நோக்கிப் பிதுங்க, கொங்கை குலுக்கி அவ நடிப்பதைப் பார்பதற்கு யாழ்ப்பாணத்திலும் பம்பலான ரஸிகர்கள் இருந்தார்கள். அவரைக் கண்பதிபட்டின் மனைவி என்று அக்காலத்தில் பேசும் படமோ, குண்டுசியோ எழுதியதாகவும் நினைவுண்டு. பேந்து, 'மருதனாட்டு இளவரசி' என்ற படத்திலே, ஓடும் ஆற்றிலே காதற் காட்சி என்ற பெயரிலே ஏதோ குஸ்தி போட்ட பொழுது காதல் அரும்பியது எண்டும் சொன்னவை. அப்ப இவர்களுடைய காதல் மகா புரட்சியானது என்று கதைக்கப்பட்டது. வம்புக்காக அல்ல. எம்ஜியார் செய்த புரட்சிகளுள் இது தலமைப் புரட்சி என்படியால் யோக்கியமாய்ச் சொல்லவும் வேணும்.

எனக்கும் கூத்தாடகருக்கும் ஒரு ஓட்டு இருக்கு எண்ட சங்கதியை இந்த வாய்ப்பை நழுவ விடாமல் சொல்லிப்போடவேணும். சில செமியாக் குணங்கள் காரணமாக நானும் காலத்துக்குக் காலம் கூத்தாடி இருக்கிறேன். சென்னையில் உலக சமாதான மகாநாடு நடக்கேக்கிள்ளை, நான் தாம்பரம் கிறிஸ்தவ கல்லூரியிலை படிக்கிறேன். அப்பதான் நான் எழுதி - இயக்கி - நடித்த 'சாவு' எண்ட நாடகம் சென்னை ஒற்றைவாடை தியேட்டரில் அரங்கேற்றப்பட்டது. 'ஒளவை' நாடகமும் சண்முகம் சகோதரர்களாலே போடப்பட்டது. அவர்கள்தான் என் நாடகத்துக்கும் 'செட்'. நடராஜ் - சகுந்தலா நடனமே இடம் பெற்றது. என் 'சாவு' நாடகத்தில் முகவை இராஜமணிக்கம், தாம்பரம் லலிதா, ஆண்டாள் ஆகிய கலைஞர்களும் (இல்லை, கூத்தாடகரும்) பங்குபற்றினார்கள். அந்த நாடக விழாவுக்கு எம்ஜியார் தான் தலைமை தாங்கினார். அவரைக் கம்பூனிஸ்டுகளும் 'புரட்சி நடிக்க' என்று தோளிலை காவின காலம் அது! என் நாடகத்தைப் பாராட்டி அன்று அவர் என் தலையிலை வைச்ச ஐஸிலை எத்தனை காலம் ஜலதோஷத்திலை கஷ்டப்பட்டனான் எண்டது இப்ப ஞாபகம் இல்லை.

சுமமா சொல்லப்படாது. எம்ஜியார் செய்த புரட்சி கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அவர் இவங்கையில் பிறந்தார். தமிழனாய் அல்ல. கருணாநிதியின் சாணக்கியம் அவரை நீற்றுப் பூசணிக்காயாய் நியமித்ததும் அவர் குற்றமல்ல. ஆனால், இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக அவர் தமிழ் நாட்டு அரசியலின் சூக்குமமாய் - அதி மந்திரமாய் விளங்குகின்றார். முருகனுக்கு ஆறுபடை வீடு கண்ட மண்ணிலே, நவீன முருகனின் வள்ளியாக வாய்த்த ஜானகிதான் முதல் பெண்பிரதமரானார் எண்டதை நாங்கள் இவ்வளவு கெதியாக மறக்கப்படாது. பாவம், குடைக் காளாம் சமாதியிலே எம்ஜியாரைத் தூங்கவும் விடமாட்டார்கள். வசக்கோப்புக் காட்டிய பராசக்தி அக்கா எங்கே? அதை நைஸாக விண்டு

காட்டிய ஓட்டை நாகேசர் எங்கே? ஆனால், 'சின்ன அண்ணி' யாகவும் சோபன்பாவுக்கும் வசக்கோப்புக் காட்டிய நவீன தவமணிதேவியை வரலாற்று நாயகியாகப் போற்றும் புரொகிதர்கள் உயிர் வாழுகிறார்கள். 'காவோரீத் தாயே!' என்று அவர் பாதங்களிலே விழும் மந்திரிகளுக்கும் 'ஹிஸ்டீரியா' என்று நினைக்கிறது பிசகு. 'அவர்கள் காரியப் பைத்தியங்கள்' என்று தலைமை புரொகிதர் 'சோ' விளக்கம் தரலாம். 'சோ'வுக்கும் பதவி பொருத்தம். அவரும் அடிப்படையில் வசக்கோப்புக்காரந்தானே? நவீன STAND BY - வள்ளியைப் பற்றிச் சிவாகிப்பதற்கு அவர் மொட்டைத் தலையைக் குடையத் தேவையில்லை.

.....- குழல்
பார்த்தி வேயித ழீர்த்திலே, முலை யோரத்திலே யன்பு சூடி - நெஞ்சம்
ஆரத் தழுவி யமர நிலைபெற் றதன் பயனை யின்று காண்பேன்' .

என்று பாரதியார் சரணங்களுக்கு முன்னால், 'எந்த நேரமும் நின் மயல் ஏறுதடி, குற வள்ளி! சிறு கள்ளி!' என்று பல்லவி பாடவும் 'சோ' அடுக்குப் பார்க்காரோ? அவர் பார்பாரல்லரோ? எனவே, பார்ப்பினாயும் பார்ப்பார்!.

என்ன இருந்தாலும் நளவிடை தோய அழைத்து, நாற்றமெடுக்கும் அரசியல் சக்திகள் பற்றிய நினைவுகளுக்குள் உங்களை மாட்டி வைக்கக்கூடாதுதான். கூரை ஏறிக் கோழி பிடிக்க இயவாத தமிழர், சின்ன அண்ணியின் சேலை பிடித்து வைகுண்டம் செல்ல முக்கித் தக்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, 'உந்த வசக்கோப்பாவை உலகம் அழியும்' என்று தீர்க்க தரிசனம் சொன்ன, என்றுமே வசக்கோப்புப் பார்க்காத, அந்த வெண்தாடிக் கிழவரை என் நளவிடை தேடுவதற்கு எனக்கு உரிமை இல்லையா?.

“அம்மா... அம்மா”

(நாடக விமர்சனம்)

போர் மேகங்கள் சூழ்ந்துள்ள எமது ஈழத்தின் தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் எம் கண்களின் முன்னால் தொடரும் காட்சி.

இக்காட்சியை ஈழத்தின் தமிழர்களாகப் பிறந்த நாம் எந்தெந்த கண்கொண்டு பார்க்கிறோம் என்பது ஒருபுறம் இருக்க - காலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கலைஞர்கள் அதனை எவ்வாறு ஒரு கலை உடைகம் மூலம் அந்நியம் வாழும் நம்மவர்களுக்கு வெளிப்படுத்துகிறார்கள் என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டியது.

அண்மையில் மெல்பன் கலை வட்டத்தின் சார்பில் கவிஞர் மாவை நித்தியானந்தன் எழுதி நெறிப்படுத்திய “அம்மா... அம்மா” நாடகம், “போருக்கு மத்தியில் வாழும் ஒரு குடும்பத்தின் இராப்பொழுது கழிவுதனை சித்தரித்து - ஈழத்தமிழ் மண்ணுக்கு மாத்திரமன்றி - ஆயுதத் தாக்குதல்களினால் அவதியுறும் எல்லா மக்களுக்கும் - சர்வதேச ரீதியாக இந்நாடகம் மூலம் ஒரு பொருத்தப்பாட்டைக் காணலாம்” என்ற பிரகடனத்துடன் மேடையேறியது.

ஆம்.. உண்மை. அந்தப் பொருத்தப்பாட்டை யதார்த்தமான
கலையுணர்வுடன் வெளிப்படுத்தினர் இந்நாடகத்தில் பங்கேற்ற
கலைஞர்கள்.

ஒரு நாடகத்தின் வெற்றி - அதன் கதையிலோ அல்லது வசனத்திலோ - காட்சி அமைப்புகளிலோ மட்டும் தங்கியிருப்பதில்லை. ஒலியும் - ஒளியும் கூட அதற்குக் கைகொடுக்க வேண்டும். இந்நாடகத்தில் ஒலி - ஒளி நன்றாகத் துணைசெய்துள்ளன. பின்னணியில் நின்று உழைத்தவர்கள் பாராட்டத்தக்கவர்கள்.

ஈழமண்ணின் தமிழ்ப்பகுதியில் ஒரு கடற்கரையோரக் கிராமத்தில் வசிக்கும் ஒரு குடும்பத்தில், தொடரும் யுத்தம் ஏற்படுத்தும் அவதியை - பதட்டத்தை - பரிதவிப்பை - இந்நாடகம் எமக்கு இளம் காட்டுகின்றது.

ஒரு பாணைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்பது போன்று - ஒரு குடும்பத்தின் ஒரு இரவு நேரப்பொழுது மேடையில் காட்சியானதன் மூலம், பல்லாயிரம் குடும்பங்களை நாம் தரிசிக்கின்றோம்.

அடக்கு முறைகளை எதிர்த்தும், தாக்குதல்களை எதிர்த்தாக்குதல் மூலம் சமாளித்தும் போராளிகள் போராடிக்கொண்டிருந்தாலும், இந்த யுத்தங்களினால் - ஒவ்வொரு தமிழ்பிரஜையும் எத்தகைய மனப் போராட்டங்களுடன் - உள்மன முரண்பாடுகளுடன் - தமது இன்னுயிர்களுக்காக போராடுகிறார்கள் என்பதையும் இந்நாடகம் வெகு இயல்பாக சித்தரித்தது எனலாம்.

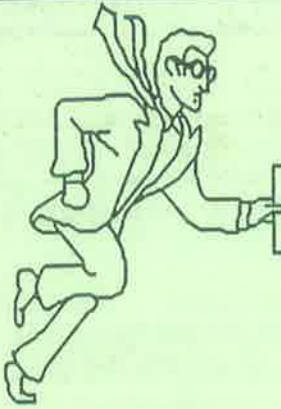
தமது உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள அந்த அம்மாவின் மகனும் மகனும் தப்பிச் செல்ல முயலும் அந்தத் தருவாயிலும் கூட - பெற்ற தாயை - இந்த நிரீக்கதியான வேளையில் கைவிட்டுச் செல்வதா - அல்லது உடன் கூட்டிச் செல்வதா - அதற்குள் இராணுவம் வீட்டுக்குள் புகுந்திடுமா - அப்படித்தான் "அம்மா" மாத்திரம் அந்த அரக்கர்களிடம் சிக்கினால் - அவர்களிடம் அம்மாவின் முதுமைத் தோற்றம் மனிதாபிமானத்தை ஏற்படுத்தும் - என்ற வினாக்களுக்கு விடை தெரியாமல் தவிக்கும் மகள் - அற்புதமான பாத்திர சிருஷ்டி.

சின்னஞ்சிறிய கருவை மையமாகக் கொண்டு, பிரமாண்டமான சிந்தனையைத் தூண்டிவைத்துள்ள "அம்மா... அம்மா" அன்னிய நாடுகளில் அடைக்கலம் புகுந்துள்ள ஈழத்தமிழர்கள் அவசியம் பார்க்க வேண்டிய ஒரு கலை வடிவம். இப்பொழுது வீடியோவில் ஒளிப்பதிவு செய்யப்பட்டு வெளியாகியுள்ளது.

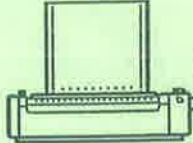
பிரதிகளுக்கு : 3 Ascot Court, Oakleigh South, Victoria 3167, Australia.

என்னும் முகவரியுடன் தொடர்பு கொண்டு பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

STOP

For all
your

PERSONAL COMPUTER SYSTEM
(Home or Business use)

Complete with
Commercial, Educational & Games software

at the
BEST PRICE IN
MELBOURNE

Please contact

Monthly terms available for
approved customers

Major Credit Cards accepted

LOGAN
SOFTWARE CONSULTANCY

6 Bonnie Court, Ferntree Gully Victoria 3156

(03) 752 2232

Established since 1985